

РІЧНИК

Студентського Кружка

при

Українськім Інституті св. Івана

ЕДМОНТОН

АЛБЕРТА

1952

РІЧНИК

Студентського Кружка

при

Українськім Інституті св. Івана

ЕДМОНТОН

АЛБЕРТА

1952

Присвячуємо цей річник нашої праці і зусиль памяті наших піонерів, що своєю працею за минулих 60 літ причинилися до повного розвитку культурно-народньої свідомости між канадійцями українського походження. Ми присвячуємо його і тим, що працею і жертвами започаткували твердиню позитивної праці на культурно-освітній ділянці нашого життя в Канаді.

Студенти Українського Інституту
св. Івана в Едмонтоні.

УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ СВ. ІВАНА
В ЕДМОНТОНІ

Передмова

Це наша третя спроба видати Річник Українського Інституту св. Івана. Перші дві спробі вповні оправдалися. Саме зацікавлення в його виданні, надбання словесности, як також потреба співпраці всіх зацікавлених, має свої позитивні ознаки зрілости.

В таких виданнях можна побачити настрій, спосіб думання, та обсяг праці нашого студентства. Треба вперше зрозуміти, що 90 відсотків студентів є слухачами університету, що мають змогу перебувати вкупі всього тільки сім місяців. В тім короткім часі кожний мусить написати чотирі іспити, крім кінцевого. Щоб затримати уровень, яким наші питомці утішаються, треба звернути багато уваги на першу точку — а це на науку.

В цім виданні бажаємо подякувати всім тим щирим громадянам за їхнє великодушне відношення до студентства, передусім громадянам Едмонтону, що гостили нас у своїх домах, церковній громаді, що віднеслася так щиро до нас і дала нам нагоду не тільки вступати в кола її колядників, але також дала нам змогу на особливі вечірні кожної другої неділі.

Частина цього річника, що не є працею студентства, це та частина, що насвітлює нашу працю поза мурами цієї інституції. Ми дуже вдячні громадянам, що цікавляться нашим життям і свої здібності та свій досвід не марнують, але передають нам.

Прийміть цей річник таким як він є. Він є наш, а ми є Ваші діти — отже і він є Ваш. Ваша піддержка буде свідоцтвом Вашого зацікавлення нашим життям.

Цього року додаємо новий відділ. Думаємо, що наступні Річники будуть переповнені цими спогадами. Ми цього року подаємо пять з перших питомців Інституту ім. М. Грушевського, як також пять фундаторів. Між тими що ми подаємо, деякі відійшли в вічність, але їх ставлення до такої важливої справи буде жити доки український нарід буде тут на Канадійській землі.

Редакційний Комітет

Дирекція Українського Інституту св. Івана 1952

М. А. ПОНИЧ

П. А. МІСЬКІВ
Заступник Голови

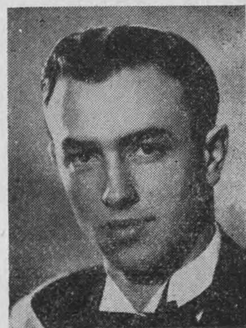
О. ЧЕРНЕЦЬКИЙ

М. МАҐУС
Писар

Др. Н. Д. ГОЛУБІЦЬКИЙ
Голова Дирекції

Др. Д. МЕЛЬНИК
Скарбник

Пані Е. СИРОТЮК

В. КОСТАШ

СТ. ЦИБАК

Др. Н. Д. Голубіцький
Голова Дирекції

д-ка С. Сенишин
Настоятелька Дівчат

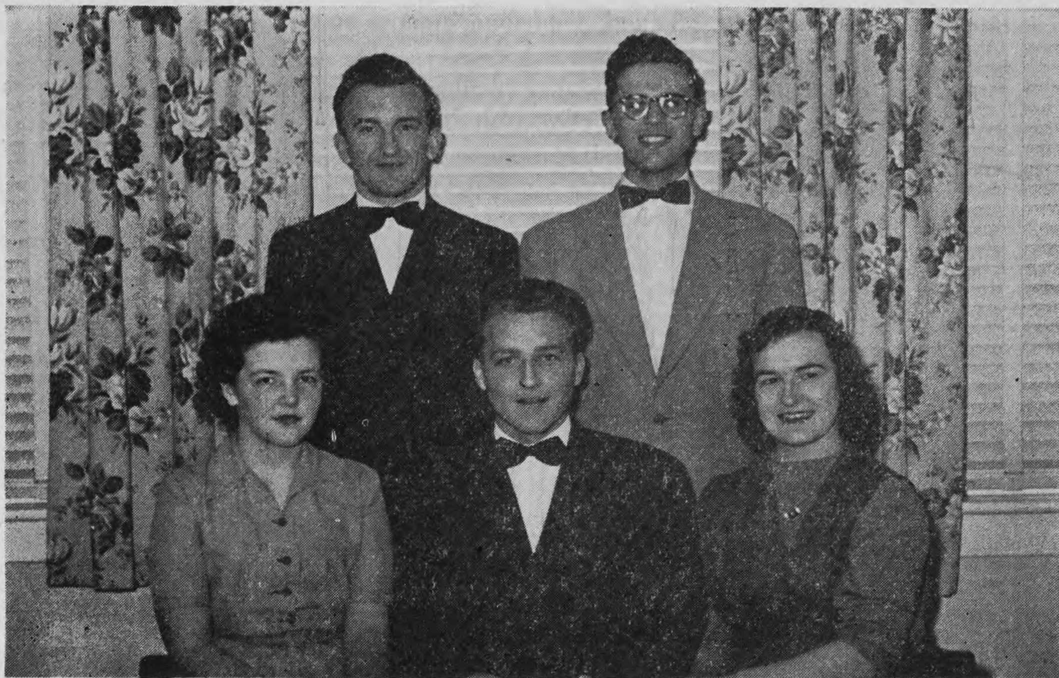
Др. Орест Старчук
Учитель Українознавства
і Історії

Всеч. о. В. Сенишин
Ректор — Учитель Мови
і Релігії

ШИРША РАДА УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ СВ. ІВАНА

п.п. Степан Мисак, Олекса Гарасим, Николай Ґавінчук, С. А. Склепович, І. В. Гуцуляк, Д. Чорноморець, Іван Василик, І. П. Світик, В. Котишин, Н. Байдала, О. Лукіянчук, і Ізидор Ґорецький.

УПРАВА СТУДЕНТСЬКОГО КРУЖКА ПРИ ІНСТИТУТІ СВ. ІВАНА

Перший ряд: сидять — п-на Олеся Хомяк, писарка, Гр. Мосійчук, голова, п-на Р. Товпіч, членка соціяльного комітету.
Другий ряд — Богдан Хрущ, конвінер спортового комітету, Л. Понич, конвінер програмового комітету.

Слово від Голови Студентського Кружка

Знову приходиться збирати свої книжки й вибиратися додому, залишаючи за собою ще один семестр милих спогадів. Можливо, що хтось запитається чому милих? Певно, що життя студента в університеті сполучене зо студентським життям в Українськім Інституті св. Івана, дає нам тільки наймиліші спогади відносно праці та соціяльного окруження.

Під час побуту університетського переживання людина починає дозрівати умово. Вона починає думати про майбутність, бо ті лекції, які побирає, застановляють її думати про потребу знання, як робити свою працю видатнішою і корисною, а не збочувати від обовязків як деякі собі уявляють.

Крім академічних предметів, університет дає нам змогу користати з ширшої науки поза клясами нарівні з іншими. Такі гуртки як клюб дебатантів, аматорські кружки, мішаний хор приготовляють одиницю

до суспільного життя. Також і фізичні вправи мають точно окреслену мету.

З цих джерел студент черпає знання як поводитися, над чим застановлятися і як висказувати свої думки.

Перебування в Інституті не тільки дає нам місце мешкання, але також, що найголовніше, дає нам змножність підготовлятися до серйозної частини нашого життя. Як студент чи студентка мають здібності, то в такім окруженню вони мають спромогу їх використати. Не тільки одиниця, але цілі групи мають свій початок в такім окруженню. Тут витворюються стоваришення наукові, але також і релігійні, де ми маємо нагоду передискусувати і собі вияснити певні питання.

Клич, що Інститут є другим домом, має двояке значення. Крім почуття, що це є наш якір в майбутньому, ми відчуваємо, що крім науки, ми набираємо духа толерантости і пристойної поведінки, як одна велика зорганізована родина.

Від іменни студентів Українського Інституту св. Івана почуваюся до милого обовязку висказати сердечну подяку Дирекції вищезгаданого Інституту, як також Всеч. о. В. Сенишинові і Добродійці Сенишин за їх щире зусилля привітати нас і дати нам те почуття, що ми є вдома, в одній великій рідні, як також дати нам змогу познайомитися з прагненням старшої верстви нашої інтелігенції і нашого проводу.

Григорій Мосійчук

Зовнішня праця Українського Інституту св. Івана

Др. Орест Старчук

Молоді й працьовиті студенти, замешкалі в Інституті св. Івана в Едмонтоні, звернулися до мене з проханням написати дещо до Річника, що вони видають щороку власними силами, даючи нам таким чином змогу познайомитися ближче з кожним з них зокрема, з їхньою працею, з їхніми осягами в науці та взагалі з їхнім суспільно - товариським і громадським життям.

— Ви не дали мені окресленої теми, Дорогі Студенти, але бажаєте, мабуть, чогось конкретного з-під мого пера. Ось тому я закреслю дійсно дуже конкретну й важливу справу — а це велике значення Іунституту св. Івана, особливо його великі осяги в останньому академічному році. Я бажаю, щоб Ви собі щонайширше усвідомили успіхи Вашої інституції, в яких Ви брали, очевидно, менш чи більш свідомо, дуже поважну участь.

Останній рік високо відзначився діяльністю дирекції, ректора Всеч. о. В. Сенишина та самих студентів - бурсаків. Це не був собі звичайненький рік буденного, ограниченого й звичайного життя, що не оставляє за собою замітнішого сліду, але, навпаки, рік озорений низкою довготривалих і далекойдучих успіхів не тільки для самої інституції, але взагалі для всього нашого громадянства цієї провінції, а в певній мірі й Канади.

Інститут св. Івана в Едмонтоні дав яскравий приклад великих успіхів в наслідок невгамовної, добре скоординованої, плянової та належно підготовленої праці. Він дав дальше добрий приклад, що не кількість, але якість відіграє вирішальну ролю. Це останнє можна примінити до різних проявів суспільного життя, коли йде про осягнення наміченої мети. Маю тут на думці історичну подію введення української мови на вечірніх курсах Албертійського Університету. Це подія великої ваги й ніхто з наших громадян не може оминути її легковажно.

Українську мову допущено спочатку в університетах Західньої Канади. В кожному випадкові зокрема відповідно підготовлено ґрунт для цього і втягнено в цю сферу наявне сприяння і неукраїнських впливових чинників, що ділово й розсудливо оцінили велике значення української мови, що дає змогу ознайомитися з культурою й душею цього великого слов'янського народу. Об'єктивні великі мовознавці свідомі того, що українська мова займає центральне становище в слов'янській групі мов і хоч українська мова належить до східньослов'янських мов, вона, своєю особливою структурою, має спільні риси особливого характеру і з західньослов'янськими, і з південнослов'янськими мовами. Українець значно легше порозуміється і з чехом чи сербином аніж росіянин. Своєю милозвучністю, українська мова займає подібне становище між слов'янськими мовами, як італійська між романськими. Вона гнучна, мелодійна, не має замітного збігу ні приголосних, ні голосних звуків, але чергує ними. Вона не знає російського "акання" і хоч містить у собі старе корінне підложжя та певні граматичні форми старослов' янської мови, вона зуміла так приєднати їх відповідно до власної структури, що вони творять суцільність зо всіми формами модерної мови.

Після успіхів у Західній Канаді, деякі громадяни Алберти запитували мене про справу введення української мови в Албертійськім Університеті, начебто її можна б вирішити згори без належного домагання та доказу зацікалення зо сторони наших громадян. Багато громадян забувають, що ніколи ніхто нікому ніде нічого нізащо не дає. Зроблено, щоправда, деякі заходи через політичні партії, але при тому не обдумано дійсний практичний підхід, значить, найкоротший шлях до осягнення мети.

Університет — це найвища научна інституція, а не політична. Вона не руководиться партійністю, але практичними, логічними та корисними засадами як для провінції, так і для всієї Канади. При цьому треба згадати, що університет іде широко на зустріч бажанням та вимогам широкого загалу і особливо для цієї цілі існує департамент популярних

викладів, що щороку створює різні курси, в яких зацікавлені наші громадяни Алберти. Ось наприклад у ньому викладають, між іншими, наступні курси: торговельне право, будування домів, домашню економію, французьку та німецьку мови, загальну психологію, оцінку літератури, порівняльну релігію, комерційні фінанси, харчування сім'ї, засади огородництва, внутрішню декорацію домів, світові справи, оцінку музики, філософію і т. п. Отже коли можливі такі курси, тоді чому не викладають української мови? Чи університетські чинники нехтують значення української мови? Ні! Категорично, ні! Тільки дуже мало громадян застановлялися на тому, що український загал зробив у цьому відношенні. Критикувати або нарікати може кожен, але зробити щось конкретне — це інша справа! Ось і цією важливою справою зайнявся Інститут. Він рішив на своїх З'їздах, почавши від 1948-го року, довести справу навчання української мови в університеті до успішного кінця. Розмірно невеличке ядро нашого суспільства взяло на себе обов'язок виконати це велике завдання. Кожна здорово думаюча людина мусить, хоч-не-хоч, признати, що Інститут св. Івана в Едмонтоні далеко випередив усіх.

Всечесний о. В. Сенишин, Ректор Інституту, дуже розсудливо, ділово й ефективно зайнявся цією справою. Він вибрав прізвища студентів українського походження з адресника студентів університету й вислав їм анкети про їх ставлення до курсів української мови в університеті. Вислано коло 600 анкет-запитальників (400 до студентів і 200 до вчителів). До о. Сенишина вплинуло коло 230 відповідей від студентів та вчителів. Ось кілька типічних заповнень: Степанія Проськів, учителька, Лейк Еліза, пише . . . "Вважаю, що вищенаведена думка — це знаменита ідея. Я напевно впишуся на ці курси, коли вони поможуть мені отримати постійне свідоцтво. Я хотіла б стати вчителькою українських кляс" . . . ; Олена Запаринюк, учителька, Мирнам . . . "Українська мова в університеті була б дуже цінна. Багато студентів ходили б на курси, коли давали б кредит за неї" . . . . Михайло Білявий, учитель і шкільний директор, Редвотер . . . "Це знамените намагання. Я надіюся, що українські курси будуть введені перед початком літніх курсів" . . . ; Олена Шидловська, учителька, Опал . . . "Я переконана, що кожний українець радше ходитиме на українські курси ніж на французькі' . . .; Ф. Гук, учитель, Мундер . . . "Це був би великий культурний внесок, що поміг би зрозуміти й оцінити український народ" . . . ; М. Янчук, учителька, Чипмен . . . "Українська мова повинна бути на списку предметів. В університеті вчать іспанської, латинської, німецької, а чому не вкраїнської" . . . ; Юрій Колотилюк, учитель, Вилингдсн . . . "Щиро вітаю Ваш комітет, що зайнявся цією важливою справою" . . . ; М. А. Мельник, студент . . . "Коли б існувала українська мова в університеті, я безумовно вписався б на курси" . . . ; В. Клюфус, студент . . . "Ви прямуєте правдивим шляхом до повного горожанства в дійсній канадійській формі. Це поможе знесилити старі упередження" . . . і т. п.

Озброєний прихильно заповненими анкетами, о. Сенишин удався з ними до університетських чинників. Цей практичний та діловий підхід

до справи визвав відповідний ефект. У цій справі відбулися наради, на яких я мав честь також бути присутнім і рішено на підставі конкретних домагань відкрити вечірній курс українознавства в департаменті популярних викладів, щоб дати змогу не тільки студентам, але і всім зацікавленим, користати з нього.

Я відчував, що українське громадянство щиро вітатиме цей новий осяг в університеті й саме тільки число слухачів оправдає зроблені заходи в цій важливій справі. Ось тому я піддав думку створити два курси: для початківців і вищий курс. Для цієї цілі університет покликав викладати на однім із курсів пана Петра І. Лазаровича, визначного адвоката й громадянина, що якнайкраще надається викладати українську мову слухачам, що починають її вивчати.

Нововведені вечірні курси українознавства в Албертійськім Університеті увінчалися повним успіхом. На початковий курс пана Лазаровича ходять 54 студенти. Цікаво замітити, що в цьому числі находимо 16 слухачів неукраїнського походження. Це переважно священики, лікарі, адвокати, інженери, учителі, урядовці та особи вільних занять, що заздалегідь усвідомили собі велику вагу хоча й елементарного знання української мови. Слухачі українського походження — це переважно студенти вищих шкіл та університету. Всі слухачі слідять за викладами пана Лазаровича з великим зацікавленням.

Частина студентів і громадян котрі учащали на курси української мови при Албертійськім Університеті.

На вищий курс українознавства ходять 60 студентів. Надзвичайно мило вражає, що на цьому курсі начислюємо коло 50 слухачів із рядів

нашої молоді: народжені в Канаді і новоприбулі, студенти вищих шкіл та університету, молоді урядовці й особи вільних занять. Простора університетська кляса майже набита вщерть і мило глядіти як ця молодь сидить поруч, без уваги на незначні різниці, зв'язана спільною метою. В цьому можна також вбачити велике соціяльно - виховне значення цього курсу. Всеч. о. В. Сенишин піклується адміністративною частиною обох курсів, за що йому належиться велике признання.

Друга велика заслуга Інституту св. Івана — це заснування Студентського Клюбу ім. Іларіона, признаного Албертійським Університетом. У цьому клюбі згуртувалися не тільки студенти Інституту, але й з-поза нього. З великим зацікавленням вислухали члени цього клюбу реферат пана П. Лазаровича, що відбувся в універистетській домівці, на тему: ""Прийняття християнства в Україні." Культурно-освітня праця цього новозаснованого студентського Клюбу має всі дані дальше розвинутися та поширити свою діяльність.

Я навів тільки зовнішній обсяг праці та найважливіші заслуги Інституту св. Івана в Едмонтоні, незастаноляючись на внутрішній праці цієї так важливої інституції. Про це, мабуть, прочитаєте на інших місцях цього річника.

Всі ці підсумки доводять нас усвідомити собі глибше велике значення цього культурного й активного українського центру. Українське громадянство сильно зобов'язане до Інституту св. Івана і з цього виходить повинність допомогти розбудувати й довести його до того, щоб у ньому містилось далеко більше число нашої молоді, де вона мала б змогу не тільки витончити свої національні почування, але й краще усвідомити собі канадійські громадянські обов'язки.

CANADIANISM NOURISHED

Dr. Watson Kirkconnell, well known Canadian educationist and author, especially known for his interest in Canadian literature other than English and French, makes the following observation:

"I forsee a further value in this poetry. It should help to develop in succeeding generations a Canadianism nourished by pride in the individual's racial past. There is nothing so shallow and sterile as the man who denies his ancestry. The 'one hundred-percent' American (or Canadian) is commonly one who has deliberately suppressed an alien origin in order to reap the material benefits of a well-advertised loyalty. There can be little hope of noble spiritual issues from such a prostituted patriotism. Unfortunately, it is abetted by the ignorant assumption of many an English-speaking citizen that alien origin is a natural mark of inferiority. He who thinks thus is a mental hooligan — whether he be a lawyer, militia colonel, or bishop of the church."

The above quotation is from his book **Canadian Overtones** which was published in Winnipeg in 1935.

Перший ряд: сидять — В. Фуць, редактор; п-на Е. Даденська, біографії, В. Барабаш, помічник редактора. Другий ряд: члени — Богдан Безбородька, Л. Нонич, Гр. Мосійчук, Юр. Стефаник, Євген Василик.

ВІД РЕДАКЦІЇ

Знову закінчився рік веселости і праці в нашім Інституті. Іспити наші ми здали не тільки в університеті але перед суспільністю. Вислід наших писемних іспитів буде поданий владою, але вислід нашої громадської праці не можна оцінити значками, бо той іспит — це наше життя щоденне.

Багато з нас від'їде додому до своїх родичів, котрі щиро і віддано допомагали нам в наших студіях матеріяльно. Щасливі ті, якими піклуються родичі та рідня.

Деякі мусять зараз після іспитів шукати праці, щоб заробити на слідуючий семестр. Ті можливо не чуються такі щасливі, але повинні знати, що коли своїми силами здобуватимуть собі освіту, тоді будуть мати те задоволення, що вже стали на шлях життя дорослої людини. Треба побороти всякі труднощі. Т. Шевченко сказав "Борітеся — поборете!" Розходимося і прощаємося зо своїми шкільними товаришами. Можливо були часи прикрі, доки себе пізнали. Тепер треба забувати всі прикрості, а памятати всі гарні переживання. Неможливо, щоб все було без клопотів.

Бажаю подякувати всім, що так щиро працювали в приготовленні цього річника, членам редакційної колегії, членам студентського кружка та всім тим, що в якийбудь спосіб причинилися до цього видання. Особливо складаю подяку Др. Орестові Старчукові що так віддано давав свого часу для нас.

Василь Фуць.

"Гокі Дружина" при Українськім Інституті св. Івана, котра виграла чемпіонство в складі при Університеті.

СПОРТ

Спорт ми мусимо вважати як один з найважливіших чинників для виховання молодого студента: будувати здорове тіло й здоровий, умовий і моральний характер — це дві дуже важливі цілі спорту. Добрий характер виробляється в той спосіб, що людина навчається справедливости і толерантности. Ось тому ми маємо в бурсі спортову програму.

Наші бурсаки дуже добре відзначилися в грі, "гокей" проти інших дружин університетських відділів. Лід майже горів, коли такі специялісти як Щурт, Шваб, Іванців, Фуць, Рацой, Барабаш, Василик, Понич і другі вийшли з визлами на нього. Як наші велетні Безбородька і Шидловський були на леду то позиція опонентів була дуже загадкова і небезпечна. Мосійчук скаржився, що було замало грошей, щоб йому купити подушечку на сідало.

Ми запросили до нашої дружини студентів, що не були членами студентського кружка, але які учащали до університету. Ми віднайшли такі зірки як Самиця, Ґорґійчук, Солодзюк, Савка, Зелеський, Дубій і Леськів.

Загально кажучи і я певний, що мої товариші погодяться зо мною, що наші хлопці були "відважні як леви та звинні як лиси", в кожній хвилині гри на леду.

Студенти грачі бажають передати подяку п. Л. Скорцеві, який був наш "ковч" під час ігор і який піддержував наш клюб дуже енергійно.

Сердечну подяку складаємо всім тим щирим жертводавцям, що жертвували гроші на закупно потрібних знарядів. Без їхньої допомоги ми не могли б були мати нашої дружини в ряді інших в цім змаганню. Цим імя Укр. Інституту св. Івана багато скористало.

Результат: Інститутський Клюб дістався до "плей-офс". Ми виграли "чемпіонство в інтер-мюралс" і мали ціль на чашу. Коли цього року не здобули, то на слідуючий ще ліпше попробуємо.

Існував у пивниці в бурсі ще інший клюб. Зенон Тарас був коронований чемпіоном "пінґ-понґ". Він бив ту малу галочку дуже спритно, але кажуть мені, що він не вміє молотком забити цвяха рівно — але мусимо мати на увазі, що вправа робить мистця.

Також один із наших студентів дуже добре пописався в перегонах, де з дружин всіх резиденцій, факультетів і "фратерніті" брало участь 178 змагунів — наш Орест Котишин осягнув ціль пятий. Довжина бігу була майже три милі, через яри, бічними стежками і полями. Інші наші змагуни також пописалися добре.

Між нами знаходилися студенти, що брали участь в спорті поза бурсою. Богдан Щурт, що походить з Вілінґдон, виїздив до Веґревіл, щоб помогти там в змаганню гаківки між старшими дружинами.

Дальше Шваб, Фуць і Щурт грали в дружині університетській, що їздили до Келґарі на змагання гаківки з тамошнім відділом університету.

Колись ці студенти-спортовики як вийдуть у світ стануть добрими громадянами і певно так успішно попишуться в своїх вибраних професіях, як писалися в атлетиці під час свого побуту в бурсі.

Зенон З.

Святий Вечір

Здається, що Святий Вечір, за всіх Українських Свят найбільш урочистий. Мусимо подякувати управі, а особливо д-ці Сенишин, що рік річно це велике родинне свято не є сумне для нас.

Цього року, як і минулих років, ми відчували, що ми не є далеко від рідні, але між своїми таки вдома. Кожний студент і студентка приготовлялися до свята запрошуючи і своїх знайомих. Декотрі щасливі відїхали додому, а ми чекаємо як будемо святкувати перший раз далеко від родичів.

Та не тільки ми це відчули, але відчули і студенти, що мешкали в чужих домах. Телефоном порозуміваються з нами, чи можливо нам їх запросити. Так до нас приходять гості. Яка веселість! Ми маємо свій дім.

Наші кухарки, п-і Йосипенко, п-і Задоровська, вирішують справу страв. Дівчата помагають. Рух.

БОГОСЛУЖЕННЯ В ІНСТИТУТІ

За браку відповідного приміщення відбувається в їдальні.

Приходить час вечері. Один довгий стіл, а за ним до пятидесяти молодих облич, повні радости, що мають нагоду бути в одній великій рідні. Щира молитва ллється з уст усіх. Всеч. о. В. Сенишин поблагословив стіл, привітав гостей і побажав усього найкращого.

Після вечері полинула коляда. Не одному пригадався свій рідний дім, але в присутності молоді забувається смутки. Довгенько в ніч говорили, радувалися і споминали свої давніші переживання.

БЕНКЕТ

Заходом Дирекції й Управи Українського Інституту св. Івана, як також Студентського Кружка, влаштовано бенкет для цьогорічних абсольвентів Албертійського Університету. Бенкет відбувся в залі ім. М. Грушевського, 23-го лютого. Присутніх було поверх 175 осіб. Абсольвентів було 26 приявних з числа 36 запрошених. Багато не могло прибути з причин від них незалежних.

Присутніх студентів, крім абсольвентів, було майже 40. В такім гарнім молодечім оточенню, бенкет пройшов дуже успішно.

Коло головного стола засіли почесні гості, що заслужили того відзначення. Почесним абсольвентом був п. Іван Дубій, цьогорічний

п. Іван Дубі' (Ровдз Сколаршіп), д-ка С. Сенишин, Всеч. о. В. Сенишин — господар бенкету, Дост. майор В. Гавриляк, п-ні Голубіцька, Др. Н. Д. Голубіцький, голова Дирекції Українського Інституту св. Івана і д-ка З. Хруставка.

стипендіят "Ровдз Сколаршип". Ми були горді вітати посадника міста Едмонтону, п. В. Гавриляка, бувшого питомця Інституту ім. М. Грушевського. Крім вищенаведених, були почесними гостями Др. і п-і Старчук, Всеч. о. Хруставка і добродійка, Др. і п-ні Н. Д. Голубіцький, Др. і п-і Ф. Ґовда, п-ство П. І. Лазаровичі, п-ство Дубії, п-ство Гавриші, п-і Е. Сиротюк і п. І. Дікур, посол до домініяльного парляменту. Були присутні два відпоручники Студ. Кружка "Камернярі" з Саскатуну.

Після смачної вечері, яку приготовило Укр. Жіноче Товариство при Укр. Гр-Православні Церкві св. Івана в Едмонотні, були виголошені промови (тости). Від студентів дуже гарно підносили і відповідали тост п. Андрій Мельничук і п. Іван Дубій. Від університету передав привіт і побажання Др. О. Старчук, Др. Ф. Ґовда, голова церковної громади, передав привіт від родичів і побажання для дальшої успішної праці. Др. Н. Д. Голубіцький подав цілі існування Українських Інститутів, як також закликав до співпраці нову ґенерацію зо старшою.

Пан В. Пилипів передав привіт від Судентського Кружка "Каменярі", і склав побажання всім абсольвентам і тим, що мріють про той час.

Коротенька програма закінчила бенкетову програму. Панна Галя Мисак відспівала дві пісні. Панна Л. Лазарович відіграла на скрипці дві композиції. На піяно пригравала панна Маріянна Міськів.

Після бенкетової програми молодь разом зо своїми родичами забавилися. Втісі родичів, що їх діти окінчують університет, бракує слів

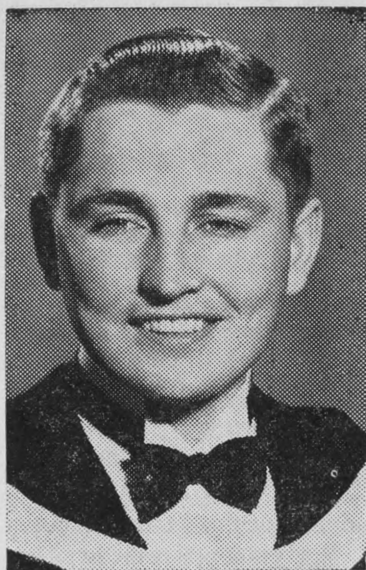
до висказання, а студенти відчувають певне задоволення, що громадянство ними інтересується.

Ось один уривок з листа, що отримала Дирекція від приявних абсольвентів:

"Я бажаю висказати свою щиру подяку Вам і Дирекції Українського Інституту св. Івана за запрошення на Бенкет в честь абсольвентів, 23-го лютого. Я відчуваю, що ми Канадійці українського походження є особливо щасливі за щиру піддержку, що ми отримуємо від Вас і Дирекції.

Завжди жичлива,
Анастасія Чернівчан.

Іван Дубій

ІВАН ДУБІЙ

Перший раз в історії Канади український студент здобув ,,Ровдз Сколаршіп", найцінніщу нагороду в студентському світі.

Родичі Івана, — Гнат і Юхимія Дубій, прибули до Канади з села Почапи, з Володимир - Волинського повіту. На початках фармували коло Вільної, в Алберті, але по короткім часі переселилися до Райкрофт, Алберта, де 1930 року народився Іван. Тут батьки Івана фармували до 1948 року, а потім спродали все і перенеслися до Едмонтону, щоб їх діти мали кращу нагоду ходити до вищих шкіл. В Едмонтоні батько Івана виконує фізичну роботу.

Іван Дубій має блискучий академічний рекорд, почавши від девятої кляси у вищій школі, коли здобув медалю Ґенерал-Ґубернатора Канади. До Албертійського Університету, вступив як стипендіят вищої школи у Райкрофт. Як студент університету, він двічі здобув стипендію МекЛейна. Минулого року він здобув нагороду Хемічного Інституту Канади та міста Едмонтону. В роках 1949 і 1950 він здобув нагороди за перше місце в студіях а також виграв нагороду за найкращий попис серед групи "вибранців в своїм "Фратерніті". Він був секретарем-скарбником студентського відділу Хемічного Інституту Канади та управителем тиражу студентського журналу при університеті. Відзначився також у спорті і брав участь у спортових змаганнях свого університету. Має лайсенс приватного пільота і є членом Клюбу Летунів при університеті.

Іван має гарну ввічливу вдачу, ставиться поважно до своїх

обовязків, як студентських так і громадських. Добре володіє українською мовою, якої навчився від своїх батьків, і шанує своє рідне. Цікавиться українським життям і добре ознайомлений з ним, хоча поза своїми студіями та різними активностями має дуже мало часу. Все таки знаходить час брати участь в студентських імпрезах при Українськім Інституті св. Івана та відвідує сходини Клюбу Іларіона — Українське Студентське Братство при Албертійськім Університеті.

Щасти Боже на все що найкраще в майбутньому!

РОВДЗ СКОЛАРШІП

Щорічне число стипендіятів Ровдса є дуже обмежене. Звичайно в одному році не може бути їх більше як 196; 100 з країн Британського Комонвелту, а 96 з інших англомовних країн, головно зі Зеднаних Держав. Тому здобути стипендію Ровдса є найбільшим відзначенням, дуже недосяжною мрією неодного здібного студента університету.

Надавання стипендії Ровдса переводить спеціяльна комісія, що цього року складається з слідуючих: суддя Гю Джан Мекдоналд, голова, Д-р Ендру Стюарт, президент університету, д-р Ирл П. Скарлетт з Калгарі, проф. М. Г. Лонг з департаменту історії при Албертійськім Університеті, д-р К. О. Гемилтон з Едмонтону, д-р Ф. Дж. Меклейн з Пинчер Крік і П. Л. Фенерті з Келгарі. Восьмий член комісії, проф. Е. Г. Гован, був на відпустці, отже в комісії не брав участи.

Комісія бере до уваги не лише академічний рекорд студента, але також його особисті кваліфікації та всебічну діяльність. У виборі кандидата комісія користується довірочними інформаціями про апліканта та переводить з ним інтервю.

ДОПОВІДЬ В ЧЕСТЬ АБСОЛЬВЕНТІВ

Д-р Н. Д. ГОЛУБІЦЬКИЙ

Ми всі зійшлися тільки в одні цілі, а це познайомитися з нашими молодими цьогорічними абсольвентами з Албертійського Університету, погратулювати їм, та побажати їм від усіх нас усього найкращого в їх будучім життю. Мені як голові дирекції, припоручено це виконати від українського Інституту св. Івана в Едмонтоні.

Однак заки я приступлю до такої формальної ролі, я насамперед хочу Вас, дорогі абсольвенти й інші студенти тут присутні коротко познайомити зі згаданим інститутом. Я хочу Вам сказати який це інститут, які завдання має він перед собою, що він уже виконав і що він плянує виконати в майбутньому.

Минуло вже яких тридцять чотири роки від того часу, коли маленький гурток молодих українських студентів в Едмонтоні, відчув брак певної інституції, яка могла б заопікуватися українською молоддю, що вже тоді, в постепенно зростаючім числі, почала прибувати до шкіл в Едмонтоні. В тих часах, коли студентами не-українцями заопікувалися такі інституції як YMCA, YWCA та інші призначені на ту ціль чинники, наші студенти такої опіки над собою не мали і часто губилися серед чужих та шкідливих їм впливів. Через ті впливи, багато нашої молоді відчужувалися від свого народу, байдуже ставилися до нього, або часом навіть вороже. І ось той гурток наших студентів, про який я згадав раніш, відчувши в своїх юних душах велику потребу зарадити цьому лихові, зараз розпочав серед нашого народу пожвавлену аґітацію за збудованням такого інституту, який мав би це виконати. Тими їхніми думками з бігом часу перейнялися старші громадяни, так що 1918 року, повстав Український Інститут ім. М. Грушевського в Едмонтоні, в честь нашого великого українського історика й президента першого українського уряду в Україні. Пізніше з певних причин, цей Інститут перехрещено на Український Інститут св. Івана. Від того часу до тепер, цей інститут докладав усіх зусиль, щоб поширювати свої впливи серед нашого студентства. Крім приміщення, що він давав нашим студентам, в багатьох випадках по зниженій ціні, він також вщеплював у них любов до свого народу та до всього, що входить в склад його культури, себто української мови, пісні, історії, літератури й церкви. Це робилося різними викладами, через студентський кружок, що з самоко початку існує при інституті, а від минулого року через новозасноване, Православне Братство ім. Митрополита Іларіона. Таким способом ми могли вдержати велике число наших студентів при своїм народі. Але не всіх студентів ми могли до себе притягнути, багато остаються далі поза нашими впливами, а це тому бо праця нашого інституту все ще замала. Нам треба конечно її побільшити але, щоб це можна зробити, нам треба перш всього побільшити самий інститут. Послідними часами навіть виринула вже думка, щоб такий новий інститут перенести на Університетську площу, себто на Юніверсіти Кампус. Як я довідався, до такого проєкту ставляться університетські круги дуже прихильно. Я надіюся що в короткому часі, на "Університетській Площі", серед інших прекрасних будинків що там вже є, буде пишатися і наш Український Інститут св. Івана.

Так коротенько я представив Вам наш інститут. Тепер промовляючи від імени інституту, маю велику приємність, дорогі абсольвенти, прилучитися до других громадян тут присутніх і поґратулювати Вам усім за те, що Ви могли свої мрії так успішно перевести в життя цього року. Нам усім дуже приємно бачити всіх Вас тут між нами сьогодні і ми бажаємо, щоб в майбутньому ми далі могли разом так сходитися. Таке зближення одних до других вийде на користь не лиш одній стороні, але всім нам загально. Радіємо Вашими здобутками на полі науки, бо відчуваємо, що Ваші здобутки рівночасно є і нашими. Ми лише хотіли б бачити, щоб Ви, дорогі абсольвенти, на теперішніх своїх успіхах

не спинялися, тільки далі постепенно підносили своє знання аж до найвищих висот. Поле науки є безмежне, є куди пописуватися і ревною працею можна багато осягнути. Кожному Вам зокрема, желаємо якнайкращого успіху в Ваших покликаннях. Але варто б нам всім застановитися над тим, що наші особисті успіхи остаточно не залежать від нас самих, але до великої міри від усіх нас вкупі, бо людина не може осягнути найліпшого задоволення з свого життя, поки вона не посвятить хоч частинку себе для громадських справ.

Позволю зробити ще кілька заміток: з нами сьогодні, крім абсольвентів, знаходяться ще кілька почесних гостей. Маємо присутніх двох представників від Українського Інституту ім. П. Могили в Саскатуні, а іменно п. Володимира Тернопілського й п. Василя Пилипова. Обидва вони прибули сюди на дебати, що мають відбутися в цій залі завтра, між ними і представниками нашого інституту, котрими будуть Орест Котишин і Василь Фуць. Цим гостям від імени інституту складаю сердечний привіт і прохаю їх, щоб почувалися серед нас так як в себе вдома. Третім надзвичайним гостем, про якого Ви вже вислухали є п. Іван Дубій. Надзвичайним нашим гостем я називаю його тому, що він уже успів відзначити себе тим, що започаткував нову сторінку в історії українського студентства з цілого світу, — здобуваючи "RHODES SCHOLARSHIP" з Альбертійського Університету. Це безперечно велике осягнення, наскільки мені відомо, це перший раз в історії буде записано, що студент українського походження заслужив собі на таку стипендію. Пане Дубій, з цієї нагоди прийміть від усіх нас українців тут присутніх і неприсутніх наші найщиріші бажання. Нехай Ваш осяг стане дороговказом для других наших молодих людей і заохотить їх до подібних осягів. Желаємо Вам, щоб Ви щасливо та успішно покінчили свої завдання в Оксфордськім університеті, а по окінченню не забували про нас, так як ми не забудемо про Вас.

Радію, що сьогодні я мав нагоду знаходитися в такім гарнім оточенню, а нашим абсольвентам та всім учасникам, від імени нашого інституту, складаю щиру подяку за те, що Ви сюди прибули і своєю присутністю помогли звеличати цей пропамятний вечір.

ВІДПОВІДЬ НА ТОСТ

Відчуваю велику приємність і честь бути з Вами й відповісти на тост від імени всіх абсольвентів.

Ми закінчуємо свої студії, одержимо свої ступені і хтось сказав, що ми закінчуємо цього року свою працю. Чи це правда? Ні! Ми тільки починаємо її. Ми молоді і мусимо дивитися в майбутність. Ще є багато праці виконати. Наші ступені повинні нам помогти бути кращими в житті, не з фінансової сторони, але з метою помогти людству. Ми є членами народів у світі. Нам так буде задобре як іншим народам. Ми повинні прямувати щоб бути дійсними членами суспільства. Щоб такими бути, мусимо насамперед пізнати самі себе.

Ми зібралися тут сьогодні з кількох причин. Не тому, що ми собі

на те заробили, але тому, що ми отримали багато помочі. Наші професори були заплачені за свою працю, але наші родичі жертвували. В багатьох випадках вони працювали і терпіли через нас. Позвольте мені прочитати один англійський вірш, що висвітлює значення батьків:

Whene'er you find a happy home,
With smiling faces in it,
Where loving hearts and speeding hands
Are working every minute,
Where everyone is quite content,
With one thing or another,
You'll know there lives within
A kind and loving MOTHER

Цим я підношу похвалу тим, що дорогі нам, нашим родичам, що находяться з нами і тим, що їх нема між нами.

Іван Дубій.

АБСОЛЬВЕНТИ 1952 Р.

Перший ряд, седять: Панночки Р. Янда В. Чумер, С. Ткачук, М. Ґовда, п-ні Гювіт (Міськів) і п-на А. Чернівчан.
Другий ряд: А. Мельничук, В. Пулішій, І. Чернівчан, Іван Дубій, В. Солодюк, В. Душінський і П. Дранчук.
Третій ряд: О. Канасевич, О. Зварич, В. Голубіцький, В. Скакун, І. Бойцун, В. Клюфус.

ДЕБАТАНТИ
В. Тарнопільський, В. Пилипів, Волод. Комгир, Орест Котишин і В. Фуць.

ДЕБАТИ

Минулого року після довшої перерви, наші інститути відновили Міжпровінціональну Дебату. Наш гурток викликав Український Інститут ім. П. Могили в Саскатуні до дебати, тому то наші дебатанти були гостями в Саскатуні минулого року. Та не тільки що були гостями, але привезли чашу перемоги до Едмонтону.

Цього року "Каменярі", щоб затримати добре і славне імя свого студентського кружка, прибули до нас в гостину. В переповненій залі ім. М. Грушевського, 24-го лютого відбулася дебата на тему "Рішено, що Канада повинна приступити до заведення державної медичної обслуги".

Обидві сторони були добре приготовлені. Афірмативну сторону обороняли студенти з Саскатуну, а ми обороняли негативну. Суддями були Др. О. Старчук, п. П. І. Лазарович і п-і Е. Сиротюк. Вислід був в користь афірмативної сторони.

Так і повино бути. Каменярі, як добрі козаки, постановили виграти, або вдома не бути.

Крім вправи в дебатах, що дають нагоду збільшити слівництво в висказанню думок і їх упорядкування, також дається нагоду обмінюватися думками, познайомлюватися з тими з якими прийдеться працювати.

Наша черга приходить на слідуючий рік. Ми говоримо отверто: "Саскатун, ми йдемо походом на Вас"!

ОРЕСТ КОТИШИН

ВРУЧЕННЯ ЧАШІ ПЕРЕМОГИ

П. В. Тарнопільський одержує чашу від г. П. Лазаровича, як знак перемоги в дебатах.

Панна Джун Ковальчук одержує цвіти від панни Офілії Сарчук.

ГОСТИНА ПАННИ ДЖУН КОВАЛЬЧУК

До одних із приємних почестей для нашого інституту була гостина панни Ковальчук. Четвертого жовтня панна Ковальчук була в нас почесною гостю. При гарно прибранім столі ми засіли до спільної вечері.

Після вечері наша студентка панна Офіля Сарчук вручила китицю цвітів на спомин гостини і кількома словами привітали її від імені студентів Українського Інституту св. Івана та побажала їй дальших світлих успіхів в кар'єрі, яку вона собі вибрала.

Щоб усвідомити собі, що всякі успіхи не приходять легко, подам дещо з праці панни Ковальчук. Вона вперше брала участь в музичних фестивалях, як їй було всього сім літ. Після того вона брала участь в кожнім фестивалі міста Ріджайна аж до 1946 року, і здобула перше місце в кожній клясі співу, де брала участь.

В 1949-ім році вона виграла стипендію "Ківаніс Клюбу" і Канадійської Національної Вистави в Торонто. Ця стипендія дала їй повну вплату на науку в Торонтонській Консерваторії Співу. Для прожитку вона мусіла працювати в міжчасі.

Після дворічної науки, вона виграла минулого року найвище відзначення, як проголосили її переможницею на всю Канаду в змаганні "Співучі Зірки Будуччини" (Сінґінґ Старс оф Туморов).

Ми бажаємо їй ще більше успіхів в її трудній праці, щоб принесла славу не тільки собі, але нашому українському народові.

ОЛЕСЯ ХОМЯК

Хор з Андру, Алберта, під керівництвом п. Н. А. Мельника.

Церковний Хор в Смокі Лейк, під керівництвом п-ні А. Шемелюк.

Цього року Зїзд Інституту св. Івана був більший і краще підготовлений як в минулому. І не дивно, бо ми були щасливі мати гостей промовців, що охоплювали своїми доповідями обсяг нашого життя в Канаді.

Студенти взяли живу участь в нарадах СУМК, як також були приявні на головних сесіях.

Молодші будучі громадяни передали привіт і свої завваги на цих головних сесіях. Пан Тарас Бойко передав звіт і привіт від Укр. Студ. Кружка, а п. Володимир Комгир від Православного Братства ім. Митрополита Іларіона. Обидва промовці звернули увагу на працю, яку кожний кружок окремо виконує. Конкретно піднесли справу більшого і ліпшого приміщення для студентів при університеті.

Проф. Л. Білецький дуже цікаво і захоплююче промовляв до молоді і тих що інтересуються справою Української Школи. Його доповідь, як також кореферентів п. Г. А. Косташа і п. Ізідора Горецького, здається піднесла цю справу в повній величині. Висновки будуть корисні для майбутнього покоління.

Дуже цікавою появою цього року було змагання хорів з околиць. Хоча було запрошено 8 співочих гуртків, то зявилися тільки три, тому що погода недозволила іншим гурткам прибути. В конкурсі взяли участь наступні гуртки: Хор з Андру, під проводом щирого працівника п. Н. А. Мельника. Треба дати йому щире признання, що захопив таку кількість української молоді. Під щирим і терпеливим проводом можна зробити багато.

Хор з Смокі Лейк також був добре зарепрезентований молоддю. Щира працівниця п-і А. Шемелюк виконує велику працю з членами, що не жалують часу і труду приходити на проби.

Пані Йоанна Йонг, гарно пописалася з своїм хором, що складався переважно з випробуваних сил. Пісні були добірні і надавалися на ті сили, які можна було втягнути до хору.

Це нововведення таких пописів і надалі повинно бути затримане. Тільки в такий спосіб можна порівняти сили та витворити громадське співжиття.

Сумківський концерт в неділю ввечері випав дуже добре. Крім концертових точок, були точки красномовства, як також висвітлювання фільми з життя наших сумківців у скалистих горах.

ЖЕРТВИ НА БУДОВУ УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ СВ. ІВАНА

Підчас з'їзду 10,11,12. листопада, 1951.

По $150.00: Д. Чорноморець, Вайлдвуд, Олта.
По $100.00: Др. Н. Д. Голубіцький; Петро Фіголь
По $75.00: Др. Степан Яремчик; С.У.М.К., Вегревіл, Алта.
По $50.00: Гр. Савчук, Шол Крік; Ст. Котович, Коронадо; Тео. Музика, Вегревіл; Семен Пирч, Калмар.
По $35.00: Стефання Бартанус, Ганна, Алта.

По $25.00: Н. Байдала, Веґревіл; Яків Давидюк; Н. Івасюк; Левко Фарина; Із. Ґорецький, Торгілд; Н. Костів, Вестлок; О. Лукіянчук, Торсбі; П. Луклан, Ґлендон; П. А. Місків; Др. Д. Мельник; П. Маґера, Федора; Єлисавета Райчиба, Ст. Майкел; Петро Зварич, Веґревіл; О. Стринатка; І. Василик, Редватер, П. Василишин; Др. І. Верхомин; І. В. Олійник, Торгілд; П. І. Будник; Дм. Янда; П. Засійбіда, Веґревіл; Др. Фавст Ґовда;

По $20.00: П-і М. Фіцович, Калмар; Марко Омельчук, Оновей; Дм. Добровольський, Саскатун; Степан Цибак.

По $15.00: Василь Чумер; Михайло Маґус; С.У.К., Веґревіл.

По $14.00: С.У.К., Веліс.

По $10.00: В. Онищук, Варспайт; І. П. Світик, Келґарі; п-і О. Бойко, Вінтербурн; Ст. Білик, Моранвіл; Всеч. о. А. Хруставка; п-і Марія Чернівчан, Беліс; П. Делаврак, Веґревіл; Гр. Фарина; Н. В. Ґавінчук, Смокі Лейк; панна Д. Гаврисишин, Вінніпеґ, Ман.; п-і С. Купченко; І. Кіящук, Торсбі; І. Кіряк; В. Косташ; В. Котишин, Мирнам; Н. Маланчук; І. Паїш; панна А. Палинчук; В. Смук, Веґревіл; п-і С. Парайко; В. Тріщук; С.У.К., Келґарі; С.У.К., Смокі Лейк; п-і Д. Е. Янда; В. Щербань, Мирнам.

По $7.50: Оля Ковальчук, Атабаска.

По $5.00: Ю. Флічук, Веґревіл; М. І. Галіцький, Смокі Лейк; п-і А. Кіящук, Торсбі; п-і А. Кавулич, Россінґтон; Сімеон Попович, Смокі Лейк; п-і В. Шандро; п-і М. Сопочан, Веґревіл; Мирон Шевчук; п-і П. Зварич, Веґревіл; п-і М. Винничук; Ст. Здріль (молод.); Василь Рацой, Смокі Лейк.

По $3.00: Н. В. Бачинський, Вінніпеґ; М. Карпенко, Стоний Плейн.

По $1.00: М. Попович., Васел.

Ті, котрих пошта неподана, є з Едмонтону.

Український Інститут св. Івана

ч. ....

Почесна Посвідка

Цим стверджуємо, що ....
є членом Українського Інституту св. Івана
в Едмонтоні — Алберта

.... голова   .... секретар

Видано в Едмонтоні   дня .... 195...

о. Василь Сенишин

Завдання Українських Інститутів

В першу чергу ми бачили потребу інститутів, коли не було де нашій молоді перебувати й побирати вищу освіту в міських школах. Також гуманність тодішніх піонерів поклала натиск, що тільки в науці наша будучність. Правильно думали і бачили здійснення мети за минулих 25 чи 30 років проіснування наших інститутів.

Ми виховали ряди наших професіоналісв, працівників на чисто громадськім полі. Маємо чим похвалитися. Тепер приходить питання, до яких цілей ми повинні прямувати в майбутньому.

Це питання заставляє нас думати, турбуватися,, а дехто опускає руки, піддається. Бачимо, що те, що було дійсно потішаючим у минулому, тепер виглядає неосяжне. Часи, коли вчителі були огнищем народньої праці, вже минули. Трости не мають права вирішити хто буде їхнім учителем. Учитель залежить від урядовців, що не є ознайомлені з даною школою. Малих шкілок по околицях майже нема. Дітвору кожного ранку перевозять до великих осередків, де вплив учителя є дуже слабий, бо в багатьох випадках він не знає своїх учнів.

Подібне можна сказати і про наших професіоналістів. Кожний мусить належати до свого професіонального стоваришення. Мусить силою обставин завжди підготовлятися в своїй професії. Ми мусимо подивляти скільки праці треба вкладати в певні ділянки всяких професій.

Були часи певної дискримінації між студентами осібних народностей, яка сьогодні вже усунена, або майже непомітна. Наші студенти чимраз більше беруть повну участь в життю університетському, як рівні з рівними. І так повино бути. Отже лишаєтьсся питання яке завдання повинні мати наші інститути.

Це прикре питання трудно вирішити. Кожна людина має певні бажання бачити світ в такім світлі, як він уважає його потрібним і корисним.

В першу чергу треба витворити людей з високими ідеалами, служіння для добра народу. Треба витворити в собі бажання бути місіонарами. Такі прикмети зближують нас до загальної потреби людей і суспільства. Характер одиниці є понад усе потрібний. Людина, яка руководиться добрими прикметами правдомовства, щирости до ідеалу, щирости до праці для менше щасливих, відданістю до своєї професії, сильно причиниться до виховання всього загалу.

Як людина зрозуміє, що вона прийшла на цей світ не з своєї волі а була народжена для певного народу і що від неї вимагається посвяти для добра того народу, тоді вона буде корисна для нього, а також для цілого суспільства взагалі.

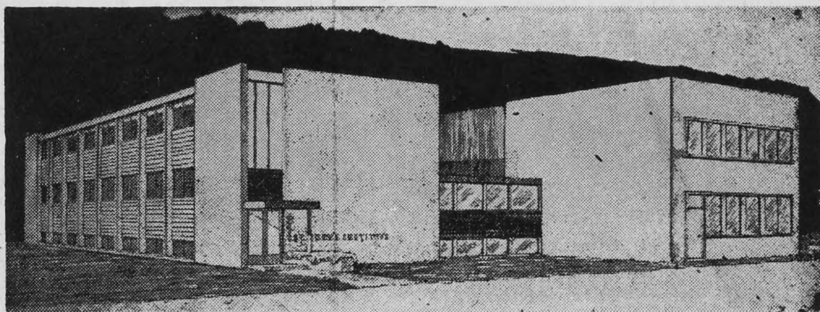
Наше виховання, наша ціль, наші стремління прямують до збереження всього, що наші предки придбали для нас і для цілого світу, це наша культура, вірування, демократичний спосіб життя. В рамцях

цього ми маємо поле, на котрім ми мусимо базувати свою працю.

Потрібно вчитися від інших народів, що вже випробували певні способи. Приватне церковне шкільництво було, є і буде підвалиною такого способу навчання і виховання. Певно, що ми не в силі утримувати приватні школи, але нам можливо пристособитися до обставин. Будучі наші виховавчі інституції повинні бути скоординовані там, де найбільше нашої молоді, а це при університетах.

Такі колегії ми встані побудувати, ми є настільки свідомі, що зможемо їх підтримати; ми вже є настільки потрібні нашому суспільству, що зможемо це з певністю зробити. Кожна така інституція мусить бути під контролею найвідповідальнішого тіла в суспільстві, значить Церкви.

Кожна церковна організація має на площах університету свої колегії. Робім крок певний вперед, ставаймо в ряди свідомих горожан Канади і в короткім майбутнім збудуймо таку колегію.

Літературний Відділ

ЛЕСЯ УРАЇНКА

СТОРОНОНЬКО РІДНА

(Посвята І. Франкові)

Сторононько рідна! Коханий мій краю!
Чого все замовкло в тобі, заніміло?
Де-не-де озветься пташина несміло,
Немов перед бурею в темному гаю,
І знову замовкне . . . як глухо, як тихо . . .
Ой лихо!

Ой де-ж бо ти, воле, ти зоре таємна?
Чому ти не зійдеш на землю із неба?
Осяяти землю безщасную треба!
Ти бачиш, як все в нас покрила ніч темна?
Ти чуєш, як правду неправда скрізь боре?
Ой горе !

О люде мій бідний, моя ти родино,
Брати мої вбогі, закуті в кайдани !
Палають страшні, незагойнії рани
На лоні у тебе, моя Україно !
Кормигу тяжку хто розбить нам поможе?
Ой Боже !

Коли ж це минеться ? Чи згинем без долі ?
Прокляття рукам, що спадають без сили!
Навіщо родитись і жити в могилі ?
Як маємо жити в ганебній неволі,
Хай смертна темнота нам очі застеле !
Ой леле !

Поеми Тараса Шевченка

Поеми Шевченка наповнені чутливими й витонченими почуваннями, що він мав до України, до її терпінь і до її людей. Він обіцяв дати людям той ідеал, який вони будуть забовязані підтримувати й ніколи його не забути. Україні він дав все що міг.

В поемі "Вечір" представлено образець вечора в Україні. Це дуже гарний вірш. Образець такий: Коло хати вишневий садок, а понад садком гудять хрущі. Матері з вечерею ждуть своїх мужів, які йдуть співаючи з праці додому.

В другім вірші, ми бачимо як сім'я вечеряє коло хати. В тім самім часі перша вечірня зіронька показується на небі. Соловейко щебече свою гарну пісню й не дає матері порадити дочці.

По вечері мати поклала спати своїх маленьких діточок і сама втомлена заснула коло них.

В дальших словах поета ми відчуваємо вічний спокій, який охопив усіх на якийсь час, потім збуджується від пісні соловейка й сміху дівчат, а за хвилину знову все стає спокійно й тихо.

* * *

У "ЗАПОВІТІ" він висловлює своє щире бажання бути похованим на могилі над Дніпром, щоб він міг бачити степи й лани своєї рідної України. Але він не хоче вмирати аж доки Україна не стане вільною. В закінченні "Заповіту" Шевченко, так як який небудь чоловік, має остаточне бажання, — щоб його пам'ятали й не забували. Дай Боже щоб він був вічною пам'яткою в людських думках і серцях.

Студент З. З.

ВЕЧІР

Заходить сонце золоте в глибину лісів і горбів далеко на заході. Золоті проміння, немов шаблею своїх лучів, простягаються на схід. Надходить темна ніч і відпихає те сонце все дальше, та дальше в глибину природи.

В повітрі починає гомоніти. Одні голоси веселі, втішні, що настав холодний вечір, а другі смутні, бо скінчився день.

Поверх цього всього гомону час від часу пролітають голосніші крики. Там чути як пташки щебечуть, там подальше чути плач качки, а в ставках жаба райкає.

Поволі все втихає. Повстає мертва тишина, тільки буйнесенький вітрець шелестить листям, немов зашептує все до сну. Скінчився день і все заснуло.

З. З.

ФОРТ ВЕРМІЛІОН

Містечко Форт Верміліон є побудоване над могутньою рікою Піс Рівер. Воно є розставлене на обох боках ріки, але головна частина є на південній стороні. Полоса по обох боках ріки рівна, але ззимі, коли все покрите снігом, тінь від сонця, що ніколи не підноситься дуже високо, протягає доми малого села, далеко аж у ліси.

Вліті краєвид з ріки Піс Рівер дуже прекрасний. Глибока синя ріка оточує великі острови покриті густими темно-зеленими лісами. Тихі літні вечорі чарують своєю красою, а у віддалі чути моторові човни, де мешканці виїзджають на воду, щоб налюбуватися природою.

Околиця коло Форт Верміліон дуже багата на природні багацтва. Непроходимі ліси мають великі запаси відповідного дерева, а в них багато диких звірів. Багато людей мають лісопильні підприємства і виробляють дошки і ґонти на продаж поселенцям, або до висилки в світ.

Велика частина цієї околиці ще не заселена і в тій частині є багато диких звірів. Найліпші футра походять з холодних околиць а Форт Верміліон положений так, тому якість футрів дійсно висока. Ловці і мисливці знаходять там для себе розраду, як також корисний заробіток.

Як перше згадано, земля коло Форт Верміліон рівна, покрита лісом. Вона дуже добре надається на господарство. Вона не тільки добра на господарство але її є багато і тягнеться на всі сторони від містечка. Хоч осінні сніговиці рані, то є доволі літа і осени, щоб зібрати плід із піль. Цього року, коли така велика частина фармерів південної провінції не змолотили свого збіжжа, то хоча на півночі, фармері зібрали все.

З приходом великих машин до чищення земельних полос, населення Форт Верміліон збільшуться і певно що слідуючі роки побачать подвоєння населення.

Яких двадцять миль на північ є околиця замешкана майже білими людьми. Вони занимаються мішаною господаркою. Економічно вони стоять дуже добре, але ліпше було б якби залізниця була ближче. Кошти перевозу до Піс Рівер дуже високі, бо треба постійно возити всі продукти 240 миль, тягаровими троками.

Крім білих мешканців є також багато Індіянів і пів-індіянів, (гефбрідів). Вони потрохи занимаються мішаною господаркою, але більшість їх мають поклик природний і утішаються полюванням.

Оселі правдивих Індіян обширні. За минулих два роки уряд придбав для них великі господарські машини. Однак, вони скорше будуть ловити дичину і жити примітивно. Мясо з оленя є їх найголовнішою поживою, а шкуру з нього вживають для виробу. Тут вони мають свою майстерню виробу рукавиць, магусів і других речей. Женщини шиють і вишивають вищезгадані речі барвистими пацьорками (цітками). Це убрання є кольористе, як також і тепле на зимовий сезон.

Тепер є дуже багато розшукання за оливою. Ще до цього часу не знайшли нічого, щоб дало надію на інші природні багацтва. Для поселенців це пошукання за оливою принесло багато користи. Щоб ці

інженери могли пробитися в дальші простори, мусять робити дороги. Гаким чином величезні машини роблять дороги для вжитку, але також розкривають простори, що були непроходимі для поселенців. Ці нові дороги переважно сухі, рівні полоси, але також і пробивають їх через мочарі, великі ліси, а де треба будують мости.

Через брак зелізниці, вживають літаків, як найліпший засіб транспорту. Крім більшого летища в Піс Рівер є також летище в Форт Верміліон. Вони є заповнені меншими літаками. Надія є, що таки колись знайдуть поклади оливи, тоді буде багато більше робсти, прибутку за господарські продукти, і взагалі ця околиця буде видніти на мапі як одна з найбагатших.

Тут також є поселення українців. До них час від часу доїзджають священики. Родичі вчать своїх дітей української мови. Хоча далеко від великих осередків українського життя, та всеж таки свідомість населення стоїть на рівні з південною частиною провінції.

Славка Пилипів

ВЕЧІР

Садок вишневий коло хати,
Хрущі над вишнями гудуть,
Плугаторі з плугами йдуть,
Співають ідучи дівчата,
А матері вечерять ждуть.

Сім'я вечеря коло хати,
Вечірня зіронька встає.
Дочка вечерять подає,
А мати хоче научати,
Так соловейко не дає.

Поклала мати коло хати
Маленьких діточок своїх,
Сама заснула коло їх.
Затихло все . . . Тільки дівчата
Та соловейко не затих . . .

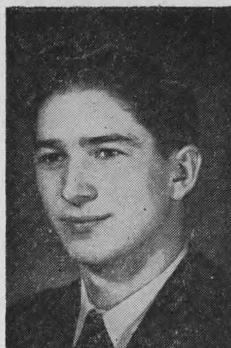
ЗАПОВІТ

1. Як умру, то поховайте
Мене на могилі,
Серед степу широкого,
На Вкраїні милій:

2. Щоб лани широкополі
І Дніпро і кручі,
Було видно, було чути,
Як реве ревучий ! . . .

3. Поховайте, та вставайте,
Кайдани порвіте,
І вражою злою кров'ю
Волю окропіте ! . . .

4. І мене в сім'ї великій,
В сім'ї вольній, новій,
Не забудьте пом'янути
Не злим, тихим словом !

ПИТОМЦІ ЛІТНІХ КУРСІВ

Нестор Богайчук.

Народився — Неймовірно, але правдиво, 29-го січня, 1929 року в Іннісфрій, Алта. — Знайдете його точно в 9.05 годині рано в кімнаті Н. Буджака, де розмовляють про психологію. Точно в годині 9.45 мандрує до Медичного Будинку на виклади. Тепер учителює і збірає приповідки.

Олена Бойко

Ця наша гарненька брунетка вперше побачила світ у Мондер. Свої наукові здібності осягнула в Веґревелі і Едмонтоні. Учителювала в Стоней Плейн і Бов Валей Шкільних Дивізіях. Тепер осілася в Ту Гілс. Чому ? ? ? Цього року Олена вчиться математики, щоб знати як ліпше варити борщ. Не одну нічку пересиділа пробуючи розвязати цю проблему. Чи вдалося це їй не знаємо.

Наталя Березка.

Після одного року учителювання, Наталя вернулася на літні курси, щоб підготовити себе на курсі малярства. Вона мріє одержати ступінь Б. Ед. а також авто. Вона дуже любить подорожувати, добру музику, драму і танки.

Степан Бойко.

Народився ? — так. Коли ? — давно.
Професія — учитель вищої школи.
Розрада — музика і бейсбал.
Амбіція — покінчити Б. Ед.
Любить — жарти й забаву по домах.

Николай Буджак.

Николай є юнаком в Українськім Інст св. Івана. (Не тому, що він дуже дуже молодий, бо він уже в Андру околиці від коли його бузьок загубив одної темної ночі, 17-го грудня, 1927 року).

Він дуже любить грати бейсбал, і вдостоївся відзначення за те, що кидає мячем учительської дружини. Ми боїмося, що як його віднайдуть грачі з Америки, то Алберта втратить доброго вчителя. Школа Кисилів осиротіє і не дадуть йому докінчити Б. Ед.

Катирина Цвяк.

Кей покінчила один рік учителювання в Левел Гіл школі, а цього літа записалася на курс Історії і Психології. Вона має намір докінчити свій курс Б. Ед. В наступнім році з здобутком нових ідей буде учителювати в школі Шекспір. Її влюблена розривка це спів і гра в галку. Амбіція — так як у всіх дівчат, — бути доброю господинею, щоб тільки знайшовся відповідний ????

Михаліна Дзвінка

Після десяти місяців навчання в школі Нортерн Мус, Михаліна вернулася назад до школи, щоб себе відсвіжити. Побирає курс Історії та Психології читання. Дітвора так заімпонувала їй, що вона повертається назад до своєї школи. А може щось інше імпонує ???

Вона бажає одержати ступінь Б. Ед., але здається, що лекше одержати ступінь п-ні. Її найприємніший вислів, це, "Ой ні !"

Анна Фасенко.

Після одного року учителювання, Анна повернула до студій, щоб себе підготовити до ліпшої позиції. Побирає математику і цілими ночами пробує доказати що Х2 і У2 рівняється У2 і Х2. Фізичний курс також не дає їй спокою. Через фізичні управи все спізнювалась на обід. "Ой, як болять мене мускули" . . . Цього року буде учителювати в Белкемп школі. Чи вона плянує довго учителювати — ??? Так задовго поки не одержить ступінь п-ні.

Андрій Ґоронюк.

Народжений ? — Так. 25-го червня. 1930 року в Кадрон. Вчився ? — Так здається. Дещо в домашній школі, дальше в Андру й університеті.

Прізвище — "Панда".

Вигляд — високий, чорнявий і вводливий.

Нелюбить — печінку з цибулею.

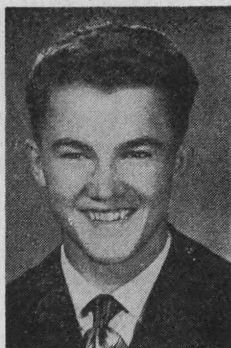
Амбіція — стати чемпіоном "пінг-понг".

Професія — педегог.

Василь Кіндрачук.

Один з піонерів учителювання. Покінчив свій учительський семінар в Саскачевані. Підчас своїх студій був питомцем Інституту ім. П. Могили. Якийсь час учителював в Саскачевані, а потім перейшов до Алберти і вчить у Моркемб.

Василь Лабатюк.

Василь народився в Спрінг Крік, Алта., 25-го жовтня, 1930 року. Початкову школу покінчив в домашній школі. Прут, а вищу школу покінчив у Веґревіл. Покінчивши один рік учительського семінару, він учителює, а також підготовлює себе, щоб літніми курсами осягнути Б. Ед.

Рафаїл Лопатка, Б.А.

Рафаїл походить з Андру, Алберта, де і вперше побачив світ 8-травня, 1928 року.

Заняття — докінчує другий ступінь Б. Ед., і також викладає музику на літніх курсах.

Здібність ? — Надзвичайно здібний в музиці і грі на піяно.

Його проблема — Як купити авто за одного "нікля".

Питомий висказ: — "Гов, хлопці, А то що?"

Марія Олійник.

Марійка побачила світ вперше в Смокій Лейк, але тепер проживає в Торгилд, Алта Покінчила свою освіту в Торгилд і після однорічного курсу повернула на літній семестр, щоб спеціялізувати в методах для початкуючих. Питання — як довго вона думає учителювати ??? Як ми щось знаємо, то не буде дуже довго. Її розривка — виробляти цвіти, шити і спорт.

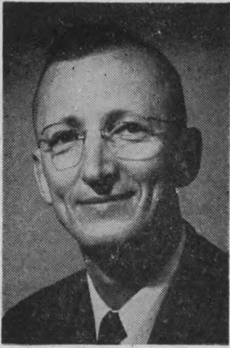
Дмитро Подіялюк

Дмитро є один з піонерів учительської професії. Учителював у Манітобі, Саскачевані, а тепер осівся в Ту Гілс, Алберта. Інтересується громадськими справами і є передовиком нашої народньої праці в своїй околиці.

Пані Марія Подіялюк.

Походить зо славного містечка Гефорд, Саскачеван. Обидвоє з мужем учителюють в Ту Гілс. Пані Подіялюк крім своїх професійних, домашніх обовязків знаходить часу посвятити також і громадським.

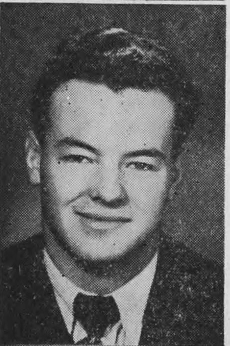
Николоай Пухкий, Б. А., Б. Ед.

Один з піонерів учительського життя в Алберті. Бувший питомемь Інститут ім. М. Грушевського, тепер є директором вищої школи в Гирій Гіл, як також членом Пров. Екзекутиви Учительської Організації Алберти (А.Т.А.). Коли треба допомогти в громадській праці, то все знайдете його в проводі.

Софія Цимбалюк.

Софія була питомкою під час зимового семестру і повернула на літній курс доповнити ще один предмет "психології". Вона буде вчити третю клясу в своїй школі Вілінґдон. Її розривка є їздити мотоциклем і грати "солітери". Плянує купити собі авто, але ми не бачимо причини чому — Наталя Березка й вона ходять так скоро, як яке-будь авто — а стільки заощадили б на оливі і ґазоліні ???

Дмитро Спасюк.

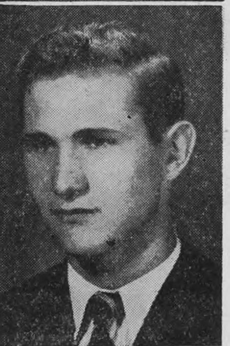
Народжений? — Так, десь на 9-го березня, 1929 року в Ґлендон, Алберта.

Професія — учителювання.

Власник — увічливої персональности і Форда з 1951 року.

Здібності — експерт у відріжнюванні панчіх виробу "найлон".

Зацікавлення — неможливо всію вичислити, часом і сам робить на тім помилки.

Юрій Стефаник.

Звідки? — З Мапова, коло Торгилд.

Метрика? — загубив десь коло оливних криниць в Редватер.

Вигляд — Спокійної вдачі.

Любить — легкі папіроси і легенькі напитки.

Ненавидить — спокійних дівчат.

Носить — увічливу усмішку.

Амбіція — бути лікарем.

Володимир Тарнопільський.

Прибув до нас з Гронлід, Саскачеван. Те, що не може одержати в Саскачеванськім університеті, знаходить в Алберті. Та не тільки науку, але любується нашим лагідним сонечком і дівчатами. Учащає на четвертий рік філософії. Повертає до своєї Алма Матер.

Я. Л. Волошин.

Один зі старших учителів. Перший студент, що записався до Українського Інституту ім. П. Могили в Саскатуні. Учителював 11 років в Саскачевані та переїхав до Алберти, де вже учителює 21 років. Він є директором Вищої Школи в Фліт, Алберта, а також головою А.Т.А. в Фліт і заступником голови дивізії Кастор. Можна замітити, що ці околиці є англо-саксонські.

Михаїл Білявий.

Один з тих учителів, що коли прийшов поклик іти в в обороні свого краю, не вагався. Вислужив у військовій службі з відзначенням і поверув до своєї професії. Тепер є директором Вищої Школи в Редватер. Цього літа побирав предмети щоб докінчити свій бажаний ступінь.

ВІД БУВШИХ ПИТОМЦІВ

Припоручено мені, щоби щось написати від бувших питомців Українського Інституту ім. М. Грушевського а тепер Укр. Інституту св. Івана. Заувагу зроблено, щоб було коротко, речево і розумно — трудна річ.

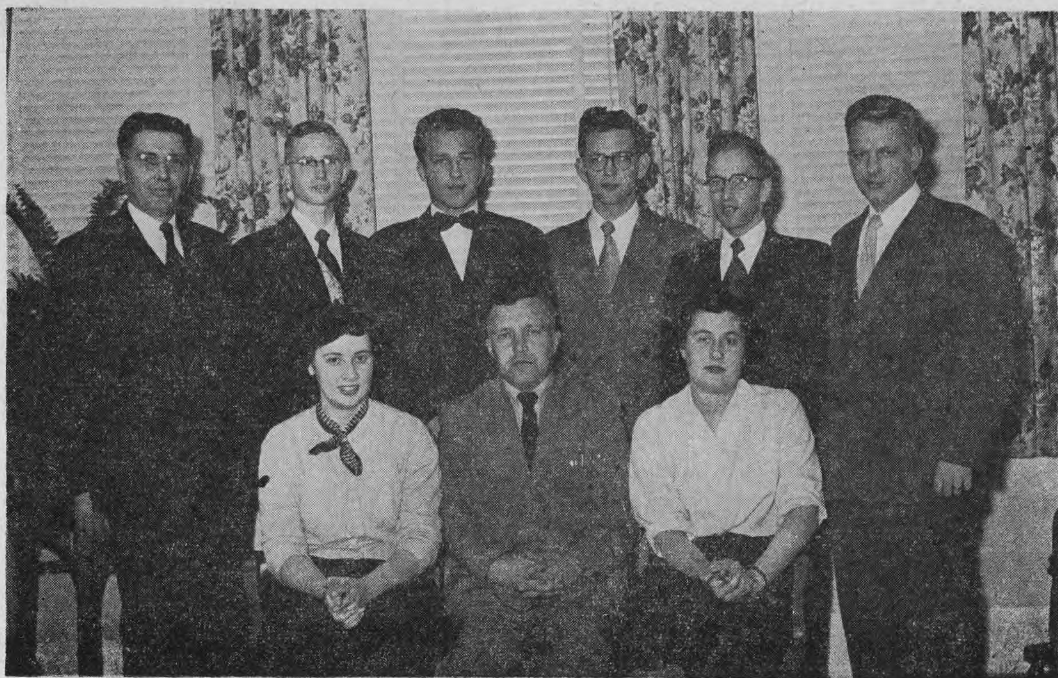
Весела задача. Приємно відізватися до давних бурсаків, пригадати давні часи і передумати про знайомство. Такі пригадки відновляють милі спомини, як також зміцнюють ґрупи, якої осередок є Інститут.

Хочу пригадати дещо про Інститут. В цім, не так показнім будинку, багато доброї роботи зроблено. Тут виховано сотками громадян — послів, лікарів, дентистів, адвокатів, аґрономів, учителів, підприємців і людей інших занять. Ця праця вимагала здорового проводу від дирекції, умілого труду від ректорів, щирого попертя від членів і шкільної пильности від студентів. Заслуга їх велика, і належиться їм прилюдне признання і подяка. Набравши зрілости у веденню Інститутської праці, прямуймо до ще більшого успіху.

Виринув плян, що б збудувати Інститут св. Івана на кемпусі Албертійського Університету. Я сподіюся, що відозва до цього великого діла буде надзвичайна і в недалекій будучности зійдемося разом на офіціяльне отворення такої колегії.

Дякую за нагоду, яку дали старшому громаяднинові, бувшому питомцеві висказати свою прилюдну подяку і побажання.

НИКОЛАЙ ПУХКИЙ.

УПРАВА БРАТСТВА ІЛАРІОНА

Перший ряд — сидять: п-на К. Ґовда, писарка, А. Мельничук, голова, п-на Д. Гуменний.

Другий ряд: Всеч. о. В. Сенишин, капелян, Волод. Комгир, Гр. Мосійчук, Гр. В. Шевчук, касіер, Богдан Безбородько і Борис Фербей.

Православне Братство ім. Митрополита Іларіона

Історія ріжних народів ясно висвітлює нам, що тільки ті народи осягнули найвиший щавель політичної та економічної сили, які руководилися християнськими засадами та шанували глибоку мораль християнської віри. В протилежности до цього, бачимо, що деякі народи тратили політичний та економічний ґрунт під собою в наслідск релігійного зубожіння.

Ці спостереження можна примінити й до українського народу. Найбільші і найсильніші наші князі були ті, що були добрими християнами, а наш народ пишався найбільшою славою та добробутом також тоді, коли наука Христа була ядром життя. Коли татарське лихоліття завдало сильний удар нашій церкві, нашим етичним засадам, тоді прийшло велике падіння на цілі сторіччя.

Українці в Канаді, свідомі великого значення нашої православної Церкви та віри, зразу почали будувати свої церкви та організувати свої церковні громади. Сьогодні бачимо великі наслідки їхньої праці від океану до океану. Українці будували свої святині не тільки для себе самих, але й для своїх дітей, щоб їм дати змогу виховуватися в батьків-

ській традиції. Наші піонери в Канаді далекойдуче зрозуміли велику вагу виховання молоді, і їм ми завдячуємі, що велика частина нашої молоді осталася вірна своєму народові й батьківській вірі.

Наші молодшій ґенерації припадає священний обов'язок не тільки затримати святощі, що нам передали батьки, але передати та вщепити іх наступному поколінню.

На жаль, ми спостерігаємо, що деяка частина нашої молоді, підо впливом чужого оточення забуває нашу християнську спадщину й ставиться з застереженням до нашої церкви та святої православної віри.

Наша молодь повина завжди мати на увазі, що наука ніколи не розходиться з засадами нашої релігії, але навпаки, вони підтримують одна одну. Ось тому наша академічна молодь повина плекати наші релігійні святощі та стати прикладом усім шарам нашого громадянства. Наша добра молодь свідома того, що людина не може існувати без релігії, бо релігія — це підстава здорового морального суспільства. Релігія і здорове суспільство являють собою одну цілість, яку не можна розділити. Перед нашою молоддю стоять великі завдання. Вони говорять до совісти кожного з нас і велять нам єднати нашу молодь силою християнських засад, що доказали свою вищість впродовж багатьох сторіч.

Вищенаведені думки довели до того, що 21-го жовтня, 1951-го року, українські православні студенти зійшлися в домівці Інституту св. Івана в Едмонтоні й одноголосно рішили потребу зорганізувати Клюб Православних Студентів. Названо його в честь першого Українця Митриполита Іларіона. На цих сходинах вияснили ближчі подробиці та цілі цього клюбу Всеч. о. В. Сенишин, ректор Інституту св. Івана й старший студент п. Андрій Мельничук.

До заряду вибрано наступних студентів:

Патрон — Високопреосвященіший Митриполит Іларіон.

Голова — Андрій Мельничук.

Заступник-голови — Василь Підручний

Писарка — Клавдія Ґовда.

Скарбник — Григорій Шевчук.

Інформаційний представник — Борис Фербей.

Програмовий і Соціяльний Комітет — Григорій Мосійчук, Діянна Гуменний, Ловис Виничук, Богдан Безбородька, Лидія Пауш і Володимир Комгир.

Капелян — Всеч. о. В. Сенишин.

Надзірна Рада — Все. оо. В. Сенишин і А. Хруставка; п-і Л. Івасюк, п-а Н. Романчук, п. В. Купченко (молодий) і Др. Орест Старчук.

Цей новостворений Клюб, признаний університетом, відразу почав свою діяльніст. Щомісяця відбувалися збори в прегарній домівці Студентського Об'єднання при університеті. Зроблено заходи, щоб перевести в діло статут і правельник цього клюбу. Студенти ходили на особливі вечірні Богослуження до Церкви св. Івана в Едмонтоні, а після Богослуження відбувалися цікаві дискусії в церковній залі. Наші студенти багацько скористали з цих дискусій, тому що мали змогу ближче

познайомитися з догмами і канонами нашої Церкви. До студентів промовляли та відповідали на різні питання, Всеч. оо. Сенишин і Хруставка, за що їм належиться особлива подяка.

На особливу увагу заслуговує доповідь п. П. І. Лазаровича, котру подаємо в цілості на іншім місці. Також почуваємося до милого обов'язку подякувати Др. О. Старчукові за його доповіді, заінтересовання і за всяку поміч в організації

Особливо приємно вражало велике зацікавлення студентів нашою релігійною спадщиною. Існує оправдана надія, що в наступному році активність нашого клюбу та число членів дальше зростуть.

Кінчаючи цю статтю, закликаю батьків, що посилають своїх дочок та синів до університету, щоб батьки порадили дітям вписатися в члени нашого братства, що вийде їм тільки на користь. Майте на увазі, що школа не дає всього. Вона навчає певного фаху, але оставляє в студентові духову порожнечу. Ось тому створено Православне Братство ім. Митрополита Іларіона, що поставило собі за завдання заопікуватися духовим вихованням нашого студентсва. Це дуже важлива ділянка не тільки життя одиниці, але й нашого суспільства. Тільки духово здорова молодь може виконати ті завдання, що від неї очікує наше громадянство.

Андрій Мельничук.

* * *

Які питання ставили і які доповіді відбулися на засіданнях вищенаведеного Братства.

Короткий ввід до Історії Християнства аж до року 1064: Всеч. о. В. Сенишин.

Символ Віри: Всеч. о. А. Хруставка.

Історія Християнства в Україні: Пан П. І. Лазарович.

Обговорено наступні важливі питання: Причини постів, Пилипівки, Петрівки, Великого Посту і другі заказані часи.

Сповідь і причастя — Догмат Літургії — Що є Церква? — Репутація і Характер.

Крім студентства і священиків в дискусіях брали участь і члени парохії св. Івана.

Відбулася одна соціяльна вечірка, їзда на санях, як також наші члени були запрошені на "Гредюийшн Бенкет".

Перші члени, що вписалися до Православного Братства ім. Митр. Іларіона при Албертійськім Університеті, своїм почином дали початок розвою, котрий може створить світлу історію нашого буття в Канаді: Гр. В. Шевчук, Раїна Янда, Всеч. о. В. Сенишин, Лоіс Винничук, Вікторія Купченко, Марія Чернівчан, Орест Конасевич, Лідія Пауш, Петро Бельма, Богдан Нічка, Орест Котишин, Оля Фуштей, Богдан Безбородька, Василь Скакун, Тарас Бойко, Гр. Гоменюк, Анд. Мельничук, Клавдія Говда, Володимир Шидловський, Офілія Сарчук, Володимир Комгир, Володимир

Юрчук, Борис Фербей, Гр. Мосійчук, М. Гарасим, Орест Самиця, Іван Чернівчан, Нестор Зварич, Євген Рацой, Є Василик.

На збори приходили й інші, що ще не вписалися в члени, але брали живу участь в активності братства.

Зроблено пляни на наступний рік з головними цілями збільшити число активних членів та розширити діяльність братства від самого початку наступного акадамічноо року.

Памяті нашого Питомця

ВОЛОДИМИР БІҐОРАЙ, D.F.C.

Між бувших питомцями Українського Інституту св. Івана, залишиться одно імя в памяті не тільки українців, але також усіх канадійців. Так задовго, як ріки Алберти будуть плисти й історія буде існувати, доти буде жити імя Володимира Біґорая.

Володимир народився в Редватер, Алберта, 14-го вересня, 1918 року, син Івана й Насті Біґорай (з дому Крайчий). Середню освіту покінчив в домашній школі, а до вищої записався в Едмонтоні. Тут він був питомцем Укр. Інституту ім. М. Грушевського.

По закінченню XII кляси, Володимир записався як доброволець до летунства, з початком другої світової війни. Бувши добрим учнем, він скоро дістає ранґу "пілот-офісер." В тій службі виконав 67 налетів на ворожі позиції в Европі. Свої обовязки виконував совісно так, як годиться доброму воякові. Українська козацька кров не раз пролилася за свободу і він, як гідний син свободолюбного народу, віддав усе в обороні своєї батьківщини і своїх родичів. Володимира нестало між живими 28-го квітня, 1944 року, але добра слава і почесне місце між героями Канади лишиться на віки.

Його батьки одержали подяку від Канадійського Уряду в імені всіх горожан Канади, як також особливу Королівську Грамоту від Його Величности Короля Великої Британії. Крім цього він отримав різні нагороди і відзнаки.

Канадійський та Албертійський Уряди, щоб увіковічнити гідне імя цього летуна переіменували річку Москеґ Рівер на Біґорай Рівер.

Нехай цих кілька слів про бл. п. Володимира, будуть і для нас пригадкою, що свобода є дорога і ціна, а для грядущого покоління буде наказом, як гідно треба обороняти честь і свободу своєї рідні, громади і держави.

Спочивай тихим сном, дорогий Володимире, на нерідній землі, а ми ті ідеали за які ти і багато других віддали своє життя, будемо обороняти так завзято, як і ви.

The Beginning of Christianity in Ukraine

P. J. Lazarowich, Q.C.

It is now generally agreed among the Slavic historians that Christianity had its beginnings in the Ukraine during the sixth and seventh century and perhaps even earlier. However, it did not become the religion of the country until almost the close of the tenth century. At that time the territory, which later became known as Ukraine, was ruled by a dynasty of Scandinavian Princes, who were called "Kniazee" by the local population. The capital city was called Kiev which, even in those days, was a large and active trading centre on the Dnieper River.

The oldest written records called the "Chronicles" tell us that the first Norse or Scandinavian conquerors came to Kiev about the middle of the ninth century (859). They were brave, viking adventurers and warriors and had no difficulty in conquering the surrounding Slavic tribes who inhabited the territories bordering on the River Dnieper in the vicinity of Kiev. They travelled with large retinues or armies. Historians believe that these Scandinavian conquerors were called by the name of "Rus" or "Rusi" by the native inhabitants and that in course of time the territory over which they ruled came to be known as "Rus". These princes adopted the new country as their permanent home and were soon assimilated with the local Slavic tribes. As Prof. Doroshenko says "They were not numerous and probably were not much more civilized than the Slavic tribes they over-powered. Their superiority consisted in their warlike and adventurous spirit, their desire for conquest and domination. It was probably these precise characteristics which Slavic tribes lacked for they were landtillers, hunters, fishermen and peaceful traders."

Kiev, the chief town of the Slavic tribe called "Polyany" was an important trading centre on the Dnieper, midway between the Greek City of Constantinople, then known as Byzantium, and the Scandinavian countries to the north. For that reason it became the natural capital of the Scandinavian conquerors of the Slavic tribes. Their tribal name "Rus" soon came to include all the Southeastern and Eastern Slavic tribes, who inhabited territories some distance away from Kiev. Finally as Prof. Doroshenko says "The foreigners gave the name of "Rus" to all the territories that were under the supremacy of the Kiev Princes attaching to the name, not national (racial) but political and territorial meaning." The name Ukraine or "Ukrajna" appears much later in the history of the Kiev Slavs.

Even before the coming of the Norse conquerors, Kiev had already established close commercial and cultural ties with Greece and especially with the Capital City, Byzantium. Greece at that time was the most cultured and civilized of all the Christian countries in the world. The Norse rulers of Kiev-Rus State increased and strengthened these ties. The Kiev Princes as well as the local tribes over which they ruled were pagans and worshipped pagan gods. Some of the important gods were: Svaroh, the god of fire, Dazhboh, the god of the sun or light, Striboh, the god of wind or storm, Perun, the god of thunder, Veles, the god of all living animals, and other less important deities. But with the growth and increase of social, commercial and cultural relations with Greece, Christian religious ideas began to seep through to Kiev-Rus. By the year 911, Prince Oleh, the ruling Prince of Kiev concluded a treaty with the Greeks. This is the first treaty between Kiev and Greece of which a written record has survived. Among other interesting features of this treaty is the fact that some of Oleh's warriors took the oath i.e. swore to the treaty, not according to the pagan rites but in a Christian church. And when the Prince returned to Kiev the treaty was ratified both according to the pagan and the Christian rites. This clearly shows that Christian influence was already important among the ruling classes of Kiev at that time.

In 944 Oleh's successor, Prince Ihor, also concluded a treaty with the Greeks and similarly the treaty was ratified according to both rites. The Christians took the oath in the Kiev church of St. Elijah.

But it was Princess Olga (Olha), wife of Prince Ihor, and who succeeded her husband as the ruler of Kiev State, who became the first Ukrainian or Rus Princess to be converted to Christianity. She was a very fearless, energetic and intelligent woman and ruled the Princedom after Ihor's death for several years so successfully that she gained the admiration of foreign rulers, particularly of the Greek Emperor, Constantine.

Resolved to accept Christianity, she began negotiations with the German Emperor, Otto the Great, in order to induce him to send a bishop to Kiev. The Germans were Catholics. Soon, however, she abandoned these efforts and resolved to go to Constantinople herself to be baptized in the Christian Orthodox faith.

A very interesting legend exists in connection with her trip to Byzantium in 957. The earliest Ukrainian Chronicle says that despite the great dangers connected with such a trip in those days, the Princess resolved to receive Christianity from the hands of the Greek Emperor, Constantine, himself. The Emperor, in order to impress the heathen Princess with his importance and superiority, did not receive her immediately, but made her wait several days in port with all her royal attendans. And she did not travel lightly by any means. According to the Chronicle, she had with her 12 ladies of royal blood, 18 women-in-waiting, 22 diplomats, 42 trade representatives, 12 interpreters, and her personal spiritual advisor or chaplain, a Christian priest, Gregorius. She was

finally received with all her suite in the Royal Palace amid great pomp and splendour. After this brilliant public reception, the Emperor and his family retired to a private Chamber where Princess Olha was received in private, with only her closest advisors. The Chronicle continues to say that Olha was baptized by the Patriarch of Constantinople himself, and that the Emperor Constantine acted as the Godfather.

In connection with this baptism another rather amusing legend exists. It is said that Emperor Constantine was so imvressed with the beauty, dignity, and intelligence of the heathen Princess that he proposed marriage to her — he must have been a widower. Olha, not wishing to offend the Emperor said, "I am a Pagan and you would not wish to marry a Pagan Princess. If you will act as my Godfather during my baptism we can talk about it later." The Emperor agreed and she was duly baptized. When, after the ceremony, the Emperor brought up the subject again, she is reported as saying: "You know that the Christian religion forbids marriage between godparents and godchildren." That stopped him. You see what strange ideas some men entertained in those unenlightened days.

But the conversion of Princess Olha to Christianity had a purely personal character without wider public or national significance. We do not know whether or not any of her court followed her example. We know, however, that her own son, Swiatoslav, who succeeded her remained a pagan all his life. The Chronicle says that when his mother encouraged him to accept the Christian faith he replied, "How can I alone accept this new belief? My warriors would mock me" Obviously, Christianity was only in its infancy during his time. Ukrainian historians take the view that the Greek Emperor himself was largely responsible for this apathy to Christianity in Kiev. They point out that he failed to take advantage of Olha's conversion in the interests of Christianity. He failed to send any bishops, priests, or missionaries to Kiev, and gave the Kiev Princess no further aid or encouragement. Princess Olha died in 969, in Kiev, and was buried according to the Christian rite. Her Grandson, Volodimir, the Great, removed and placed her remains in one of the Christian churches which he built during his reign. She was later canonized for her services to Christianity and is known in Ukrainian history as St. Olha.

It was Olha's Grandson, Volodimir, who formally and publicly chistianized his people and made Christianity the official religion of his kingdom. He is, therefore, regarded as the father of Christianity not only in the territory which later came to be known as Ukraine, but because the Russians received Christianity from Kiev, he is properly called the Father of Christianity in Russia as well.

Volodimir became the ruling Prince of Kiev in 980 after defeating his two brothers, Oleh and Swiatopolk, who aspired to the same throne. He was able, intelligent and ambitious. He inherited many of the characteristics of his famous grandmother Olha, and of his father, Swiatoslaw, known as the Conqueror. In brilliant, daring and successful

campaigns he defeated his adversaries and quickly united around the throne of Kiev all the Eastern Slavic tribes and firmly consolidated his power and authority over them. He defeated the Poles and annexed all Slavic territory up to the River San on the West. On the East, he defeated the Pechenegs, a fierce and powerful tribe, in several brilliant campaigns. He then turned his energies to the Southwest and defeated the Bulgars on the Danube. Then he turned his military might Southward and conquered Crimea from the Greeks. Having vanquished and consolidated this vast territory he was ready for his final move against his most powerfil adversary, the Greek Emperors Constantine and Vasiley, who, as brothers, ruled jointly.

It appears that at this time Volodimir began to search for a new faith. We must again go back to the ancient Chronicle for a very fascinating, though probably highly fanciful account of Volodimir's conversion to Christianity.

The Chronicle tells us that although Volodimir was an ardent pagan in his early youth, he became more and more dissatisfied with the heathen religion as he matured in years and grew in power and importance in Eastern Europe. But he was uncertain as to which religious faith to accept. The Chronicle says that the Bulgarian Mohammedans came to him and tried to persuade him to accept their faith. But Volodimir rejected it because it forbade the drinking of wine and the eating of pork. "Rus delights in drinking and eating" he is reported as having told the missionaries. That, of course, is true of their descendants even today. The Western Catholic missionaries (probably Italian) came and tried to interest him in the Catholic faith of the Pope of Rome. But that did not appeal to him either. The Jews of Eastern Chozar tribe came to him and explained the greatness of the law of Moses to him. Volodimir is said to have inquired where their religion came from. They replied that it came from Jerusalem but God in his anger expelled their fathers from the Holy Land and dispersed the Jews all over the World. To this Volodimir replied, "Why do you propose to be the teachers of other peoples when God himself has rejected you?" And they went away greatly disheartened.

Lastly the Greeks sent one of their Christian philosophers from Byzantium to explain the Christian faith to the Prince. But even then he could not make up his mind. He thereupon called his advisors together and asked them for their opinion. They advised him to send a delegation or mission of learned men to various countries to see for themselves how the various religions are being practised and make a report to him on their findings. So Volodimir dispatched a mission of some 10 men abroad. After some time they returned and related to the Prince what they saw. The Chronicle says that the delegates were unanimous that the Greek Orthodox church service was the most beautiful and most inspiring experience they had in their travels. They went on to say "We did not know whether we were in heaven or on earth. We cannot describe what we saw or felt there but we know that there cannot

be such beauty on earth and that God is present among the people there. This beauty we cannot forget". When Volodimir turned to his advisors for their opinion they replied "If the Greek faith were an evil thing your grandmother, the wisest among all men, would never have embraced it." This was a very subtle and flattering reference to Princess Olha. That decided the issue. Volodimir immediately resolved to accept Christianity saying, "We shall go and be baptized".

But although Volodimir decided to accept the Christian faith he was still a pagan and a proud and powerful Prince. Consequently he could not persuade himself to go to the Greeks as a suppliant begging to be baptized in their faith as a favour. Therefore, he decided to make war on them intending to be baptized as a conqueror on his own terms. In a short time he laid seige to Chersonesus, a Byzantium colony in Crimea near the present City of Sevastopol The area capitulated in a few days. Having taken Chersonesus he threatened to lay seige to Byzantium itself. The Greeks were filled with terror and sued for peace. Volodimir made it a condition of peace that the Greek Princess Anna, sister of the two Emperors, should become his wife. The Greeks were in no position to argue or resist and agreed. The poor Princess was not even consulted. But she had the presence of mind to observe that as a Christian she could not marry a pagan prince. If, however, he would accept her faith she would then give her consent. That was exactly what Volodimir had planned and desired. He promptly accepted her terms and told the Greeks he liked their religion and was prepared to accept the Christian faith.

As to the actual physical act of baptism of this warlike Prince nothing authentic is known. There are two legends: (1) That he was baptized in Korsun in Crimea, and (2) That he was baptized at or near Kiev. The latter is more likely since Volodimir was too astute not to realize the tremendous impression that his own baptism would make on his people and that it would make the spread of the new faith in his Kingdom so much easier. In any event this much is generally accepted as authentic. Soon after his own baptism Volodimir decreed that on a certain day all the inhabitants of Kiev, including all his court and the surrounding territory should assemble on the River Dnieper to be baptized. He also made it known that all those who failed or refused to appear would be regarded as enemies of the Prince. That produced the desired results. The Chronicle says that on the day appointed, all the inhabitants of Kiev with their wives and children appeared on the banks of the Dnieper River. They were ordered to wade into the water and then the priests read the prayers and performed the act of baptism. First to be baptized were Volodimir's 12 sons, then the rest of the people. Volodimir was proud and happy that his people had embraced the true faith. This occurred in the year 988 almost 1000 years ago.

As Prof. Doroshenko says "The introduction of Christianity into the Kievan princedom opened wide the way to Byzantine influence in all branches of political, social and religious life. Conceptions of state, of

law and of social relation were subjected to Byzantine influence. Churches built by Byzantine architects were followed by the introduction of Greek secular architecture. Kiev was soon adorned with churches and monasteries as well as with palaces built in the Byzantine style; streets and public places were decorated by bronze statues from Chersonesus. Byzantine architecture, arts and crafts took a firm hold in Kiev and other towns. At the end of Vladimir's reign Kiev was a rich and civilized city greatly admired by foreign travellers. Thietmar, bishop of Merstburg (Northern Germany) who visited Kiev in 1018, wrote in his memoirs concerning "the four hundred churches" he saw in Kiev, "the eight market places" and the "countless masses of population".

Church service books had already been translated from the Greek into a sort of Slavonic language which was originated by the Bulgarians and came to be known throughout Eastern Europe as Church-Slavonic. Now they were brought to Kiev and this language was used in church services in all the Eastern Orthodox churches up to the first world war. It is used to this day in the Ukrainian Greek Catholic church in Canada and elsewhere. This Church-Slavonic language was understood by all the educated Kiev or Rus classes. Consequently it became not only the language of the church but also the language of secular education. It was used as a medium of culture in Ukraine until the end of the 18th century when the present literary language was finally adopted.

Volodimir died in 1015 and was mourned by his people as a great prince, a nation builder and the father of Christianity in Ukraine. Centuries later he was canonized and is known in history as St. Volodimir the Great.

Volodimir was succeeded by his brilliant son, Jaroslav, who ruled from 1015 to 1054. Jaroslav further extended and strengthened his father's realm and devoted himself with great zeal and energy to the spreading of Christianity throughout his Princedom. His outstanding contributions to the Church are three in number: (1) He built several monasteries in Kiev among them the most famous, the Pecherskii Monastery which became famous throughout the eastern world and which remained intact until the last World War. (2) He built the most famous Cathedral in Eastern Europe, St. Sophia in Kiev, which rivalled in size and beauty, the Great St. Sophia of Byzantium built by the Greeks. The St. Sophia of Kiev remained throughout the centuries as the most beautiful piece of Greek Architecture in Eastern Europe. It was in perfect state of preservation up to the second world war. I understand, however, that it was partly destroyed by the communists during their retreat before the German armies in 1941. (3) After the baptism of Volodimir and his people and the creation of the Metropolitan See in Kiev the Greek Patriarch had the exclusive right to appoint the head of the Ukrainian or Rus church, who was called "The Metropolitan". Naturally, the first metropolitans were all Greeks. This, howover, lead to protests from the Rus clergy and bishops. Finally in the year 1051 Prince Jaroslav convened a council of bishops and clergy and these elected a Ukrainian

priest, Ilarion, the Metropolitan of Kiev. Thus for the first time in the history of Ukraine, a native Ukrainian became the head of the Ukrainian Orthodox church. Ilarion was not only a highly educated man; he was also an eloquent preacher and possessed great literary and poetic gifts. On the occasion of the death of Volodimir the Great, in 1015, Ilarion delivered a famous funeral oration of great religious depth and poetic beauty. Fortunately this oration has been preserved in one of the first Ukrainian Chronicles. It is called "Slovo Ilariona", which literally means "the word of Ilarion". We do not, of course, possess the original Chronicle, but there is a translation or a modernized version of it by the modern Ukrainian poet Dr. Wasyl Schurat. This is the poem:

СЛОВО ІЛАРІОНА

Володимирової смерти . . .
блаженно-памятна річниця . . .
Вже того з памяти не стерти,
ким память давніх діл держиться.

У Десятинній в світлі тоне
велична княжа домовина,
а Богородиця з ікони
глядить на батька то на сина.

Над батьком тихі сльози ронить,
на сина навіває мрії;
і Ярослав чоло вниз клонить
перед іконою Марії.

Й народ схиливсь, як повен колос . . .
Бо із високого амвона
паде, мов з неба, сильний голос—
могуче слово Іларіона:

"Хвалять всі землі, всі народи
своїх подвижників віддавна . . .
Хвалім же й ми! У наші годи
Русь теж подвижниками славна.

"Хвалім і ми Володимира,
потомка того Святослава,
якого славить кожна ліра
і кожна пісня нелукава !

"Хвалім діла його могучі,
з яких пізнали й на чужині,
що княжив не в землі жебручій,
а в нашій славній Україні !

"Хвалім, бо потрудивсь над міру,
заставши ниву ще зелену;
хвалім його, бо дав нам віру—
віру в будучність нескінчену.

"Хвалім його, бо на престолі
лишив намісника по собі,
який відчув його всі болі,
всі мрії, сховані з ним в гробі !
Відчув і увінчав наш Київ
вінцем могучого владики,
і під святий покров Марії
сам передав його на віки.

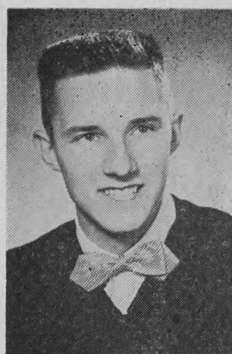
"Бажав у хвилі урочистій,
Щоб з кожним вечером і світом
архангельській привіт Пречистій
був і для Київа привітом.

"Радуйся, — скаже ангел смирний—
обдарованна, Бог з тобою!....
Радуйся, граде благовірний!
здовж гір покотиться луною.

"Хвала-ж їм днесь — отцю і сину !"
Упало голосно з амвона
і аж по нинішню годину
лунає слово Іларіона.

You have very appropriately and wisely chosen the name of Ilarion as the name of your club. This is a very happy choice, for, in doing so you not only honor a great Christian and a man of learning, but you perpetuate the name of the first Metropolitan of Kiev of Ukrainian birth.

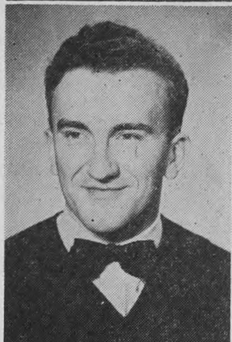
AGRICULTURE

Roman Fodchuk, Hairy Hill, Alberta.

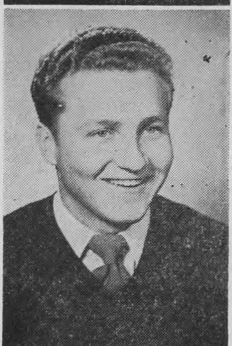
Roman was born at Vegreville in 1931. He is a modest lad except in height. At about 6:30 p.m., he may be seen slumped in the armchair reading the stock prices as the smoke lazily rolls from his pipe. His thoughts? — Perhaps wondering what his heifers will bring. This is Roman's second year in Agriculture. He is also interested in art, especially in the curves of today. Philately is another of his varied interests.

ARTS AND SCIENCE

Barney Chrusch, Richmond Park, Alberta.

If you hear a guitar and nostalgic voice, Barney is at home. Incidentally, he may be singing "Loraline". He was born in 1931 and at present is in his second year of Physics. Barney is the assistant-manager of our hockey team and a member of the Social Committee. He just loves tomatoes, that is, the real ones but that's not all for there have been rumors? ? ?

Harry Mosychuk, Andrew, Alberta.

Harry was born at Wasel in 1932. He is the president of the St. John's Students' Union, member of the St. John's Hockey Team, also a "Scona Club" member. He is attending University and is taking up Physics. "Ah just loves that Physique", says he. Hobbies — Women and song. Somehow he manages in keeping the girls baffled.

Likes — Eating, sleeping and Ukrainian lectures.

Dislikes — Telephone poles.

Harry Pistawka, Bon Accord, Alberta.

Harry was born in Edmonton in 1931 but moved to Bon Accord later. He is a six-footer topped off with a smile. Being a studious person, Harry is now in his second year of Pre-Med. No doubt, he will make a good doctor someday. Well, at least a doctor.

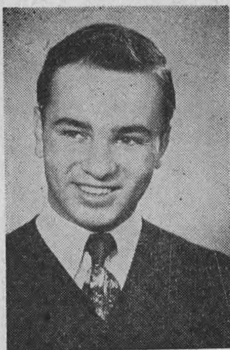

Leonard Ponich, Two Hills, Alberta.

He was born in 1931 and is now taking his first year of Pre-Law. Leonard besides being a member of the "Scona Club", belongs to the Symphony Orchestra and is vice-president of the St. John's Students' Union. He made a bold attempt at playing hockey this year. Has he any money? Of course, piles and piles!

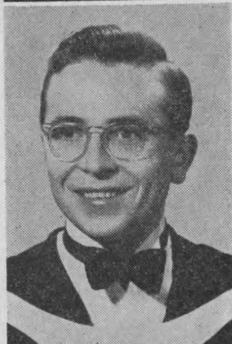
Weakness — Women and women.

Strength — Playing the fiddle and friendly outlook.

Eugene Ratsoy, Smoky Lake, Alberta.

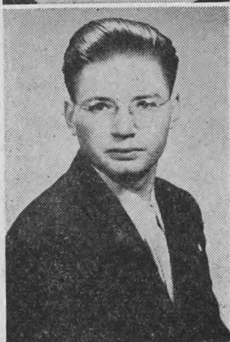
Medium, dark and handsome, that's the boy! Eugene was born in 1933 at Smoky Lake, the home of his ancestors. This is his first year at University and he is in the Mathematics pattern. He is noted for his unique sayings called jokes. Although Eugene liked only Edmonton, his love is now divided between it, Calgary and hockey, his favorite sport. Wonder why? As yet, he has not felt the soothing caresses of Lady Nicotine.

Peter Witwicky, Kahwin, Alberta.

Another member of the "Scona Club"? Yes. Peter was born in 1929 and this year is graduating in B.Sc. in Chemistry. He is a Kappa Sigma pledgee and in an unusual way is very active at St. John's. He says he has no special interests but he has been heard crooning and we know that all his evenings aren't spent in studying. What could he be doing? Moy! Moy! Moy!

COMMERCE

Taras Boyko, Winterburn, Alberta.

Taras was born in 1931 and is now taking his second year of Commerce. He is a member of the University Mixed Chorus but also displays his vocal talent around here. Recently he dislocated his voice box so perhaps he will take to hulla dancing. He is a hard worker and already has an air of business about him.

DENTISTRY

Ophelia Sarchuk, Cudworth, Sask.

Ophelia took her Pre-Dent. at the University of Manitoba and now is in her first year of Dentistry. It takes two strong arms to pull molars, so fellows, beware! Her likes besides teeth are: playing the piano and giggling.
Dislikes — Good humor.

Zenon Zadvorney, Saskatoon, Sask.

There must be a shortage of dentists in Saskatchewan since Zenon, who hails from there, is taking Dentistry. "Zeke" was born in 1931 and last year, graduated with a B.A. from the University of Saskatchewan. He is the manager of our hockey team and is very active in spite of attending University.
His likes — Wide and varied.
Pet saying — Takwo-Takwo.

EDUCATION

Bill Barabash, Opal, Alberta.

Bill is the only fortunate member of our Students' Union who is mobile this year and has proven that the possession of a good car is the key to success and notoriety, especially in the social field. This year he is taking his third year of Education, using his previous teaching experience to ease his burden.

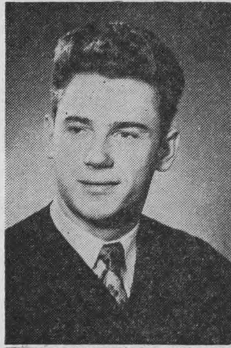
Esther Dadensky, Two Hills, Alberta.

Esther is taking her first year of the B.Ed. programme. She was born in 1933. Her interests? Well, she likes sports, plays the piano once in a while. No doubt she will specialize in mathematics for she really knows her curves. She is a quiet lass and recently even more so We wonder why? Of course, we could guess and be right. Esther is also a member of the E.U.S. and is on this year's Year Book staff.

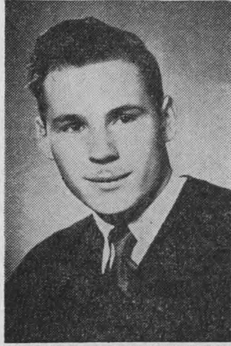
William Danyluk, Andrew, Alberta.

Bill is a quiet chap and well liked for he is easy to get along with. No doubt his passing around of smokes adds to his likeability. He is an ardent supporter of the "Scona Club" and someday hopes to be the president. He probably will be a successful teacher for he has sincere interest in the teaching profession, at least, in some part of it.

William Footz, Spedden, Alberta.

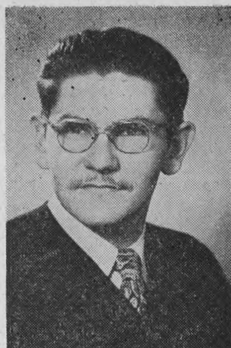
Bill was born in 1931. Last year he taught school and now is taking his second year of Education. He is the editor of this Year Book, president of the St. John's Hockey Club and a staunch supporter of the Scona Club. Dramatics and hockey are his side line. Can he body check! Of course, not only in hockey. Bill is also a proficient fiddler. Recently he represented St. John's in a debate against Saskatoon.

Rose Towpich, Two Hills, Alberta.

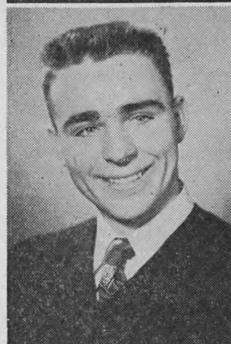
Rose was born in 1933. Another "Scona Club" member? Oh no! Heaven forbid! Her interests are more cultured. She is taking a T. L. course in Education. If you hear a moan, groan and sputter, that's Rose trying to imitate Rosemary Clooney. She says she plans to teach for a long time and we wish her the best of success whether it be in the classroom or in the "home". Rose is also an E.U.S. member as well as a member of the Social Committee here.

John Sorochan, Andrew, Alberta.

This quiet lad, in his second year of Education, hails from Andrew. John seems to be able to spend a great deal of time studying, yet, he is able to be an active member of the University Mixed Chorus and Drama Club. One of the unsolved mysteries of this year is what John does at night besides sleep.

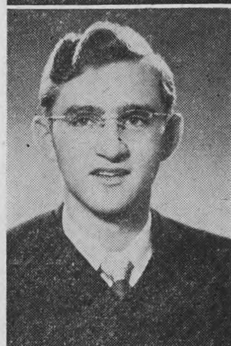
Bob Stewart, Willingdon, Alberta.

St. John's Pogos were very fortunate to obtain the services of this star hockey player this year. "Stu" is taking his first year of the Physical Education pattern and assures us that this is his only interest. However, most of the students feel that food is more on his mind than perfect bodies.

Frank Swabb, Wllingdon, Alberta.

"Adam" is Stu's teammate in hockey and is taking his first year of Education. Besides sports he seems to be interested in sipping sodas with a certain queen. His ability to take a good-natured ribbing has made Adam a popular and long-remembered friend at St. John's.

Eugene Wasylyk, Redwater, Alberta.

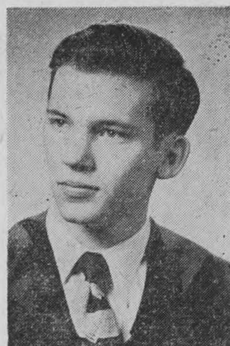
The "Beau Brummel" of St. John's has proven himself to be one of the more conscientious students in the last two years. He was born in 1930 and intends to devote his life to teaching. Eugene is a member of the E.U.S. and played with the Pogos in the inter-faculty hockey league.

ENGINEERING

Orest Kotyshyn, Myrnam, Alberta.

This worthy member of St. John's debating team has displayed his versatility by being a goods student, a winning athlete and a good sport. Orest, who was born in Myrnam in 1931, is taking his third year of Mining Engineering.

Maurice Seneshen, Edmonton, Alberta.

Maurice, St. John's lover boy, is in the third year of Chemical Engineering. For better or for worse he has a weakness for females. That sofa takes a rugged beating. His likes — football games — no, he doesn't play, Engineers' Smokers, and well, sofas. It seems that he has his transit focused on some particular object.

LAW

Bob Bezborodka, Radway. Alberta.

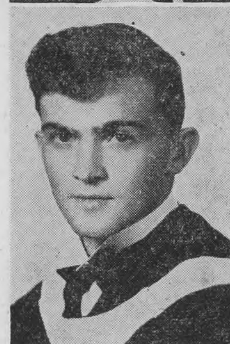
His size is compensated for by his loudness. Bob is in his first year of Law of the B.A. L.L.B. coure. He is a hard worker but once in a while when he feels ambition coming on he quietly lies down and waits till it passes away.. Likes — Calgary, brunettes, jokes and supporting the "Scona Club". Since he can string a line he should become a successful lawyer.

MEDICINE

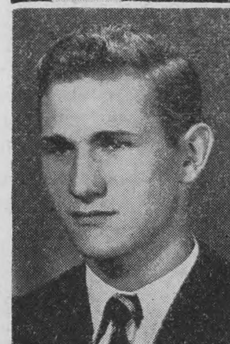
Henry Shewchuk, Willingdon, Alberta.

Henry has been associated with the Institute for five years. During this time he has taken an active part in all phases of Institute life. Although he is a hard worker, Henry finds time for his share of wine, women and song. Since leaving Willingdon. Henry has earned his B.Sc. in Physics, completed one year of post-gráduate work and has started with his course in Medicine.

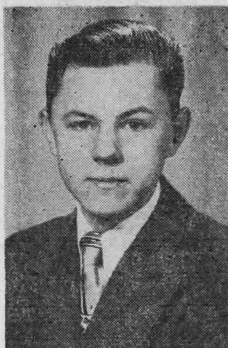
Walter Shydlowski, Egremont, Alberta.

The 1945 Radway High School Yearbook stated that Walter's ambition was to study Medicine. It seems that, "where there's a will there's a way", for after receiving his B.Sc. and taking Education for a year he began studying Medicine. Besides being a good hockey player and a "fair" crib player, Walter amazes us with his ability to quietly fade away to some strange destination every Sunday night at about ten o'clock.

George Stefanik, Mapova, Alberta.

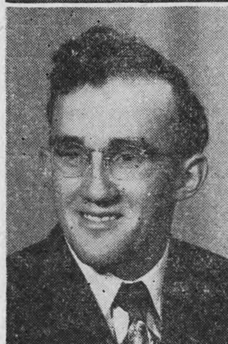
George boasts about his ability to ignore the female sex but we have noticed that he, too, silently steals away and comes back with lipstick on his tie and a gleam in his eye. This is his third year at University and he claims that he likes it so much that he intends to stay for three or four more years. George is in the first year of Medicine and if work is a yardstick of success he should have no worries.

TECHNICAL SCHOOL

Andew Antonishyn, Keliher, Sask.

Andy was born in 1934. During his six-week stay here he studied diesel at Chicago Vocational. His goal is to become a successful farmer but he also enjoys skiing and skating.

Edward Shipowich, Borden, Sask.

Another lad from the wheat province. Ed was instructor in diesel at Chicago Vocational and also stayed here for six weeks. During that time he got well acquainted with us and the city. He received an honorable title from the fellows here — "Camel Driver From the Gobi Desert of Sask."

HIGH SCHOOL

Alice Chomiak, Fort Vermilion, Alberta.

Alice is one of the girls who comes from Ft. Vermilion. She was born in 1935. At present she is taking Gr. XI and plans to go into Education after she finishes her high school. Her interests lie in household economics and having fun.

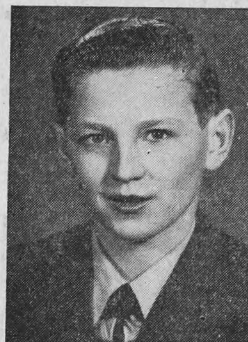

Gloria Pylypiw, Fort Vermilion, Alberta.

Gloria. born in Ft. Vermilion in 1933, s now taking Gr. XI at the University High School. After graduating from high school she plans to take up a business course. She is interested in sports as well as reading and needle work.

Mike Iwanciw, Ottawa, Ontario.

Sunny Alberta first welcomed this lad from Ontario this fall when he came to the U. of A. to study Petroleum Engineering. In a few short months Mike has been able to display his talents in hockey, cross-country racing, eating and censuring lawyers. He likes Alberta so much that he intends to find a fair queen here and settle down to stay.

Zenon Taras, Edmonton, Alberta.

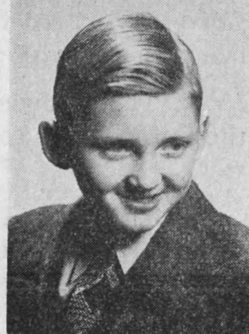
Zenon was born in 1936 and is a veteran of the "Stute" because this is his fifth year at the Institute. He is taking Gr. X at the University High School.
Hobbies — Tampering with radios and constructing intricate machinery.
Ambitions — Says he hasn't any but perhaps he will become a locksmith.

PUBLIC SCHOOL

Helene Seneshen, Edmonton, Alberta.

At the age of ten, Helene is already noticed by the boys. She is an enthusiastic hockey fan and at the last game was hit by a puck. Helene is in Gr. V at Garneau and is the president of the Junior Red Cross.
Her interests — Sewing, Stamp collecting, playing the piano.

Eugene Seneshen, Edmonton, Alberta.

Thrat-a-tat! Thrat-a-tat! Mmm-mmm mm . . . ! BOOM! That's Eugene, with guns blazing, leading the first Battalion through the washroom. Of course, the washroom is supposed to be Korea. Eugene is eleven years old and in Gr. VII at Garneau. He is especially interested in carving war equipment and his room has become an airport, a ship dock, and a battleground. He is also an ardent fan of the "Scona Club".

IN MEMORIAM

Fred Twerdochlib

Fred was born at Drumheller, Alberta, November 1st, 1931. Soon after the death of his father, his family moved to Smoky Lake. They have lived there since.

Here Fred commenced and completed his education, graduaing from XII in 1949. During his school career, he made out very well, especially in the Grade IX and XII departmental examinations. He took an active part in the Students' Union and helped out Smoky's Junior High, High School and Senior Hockey Teams while attending school.

He graduated at the age of seventeen and entered the one year teaching course at the University. Fred was an active member of St. John's Students' Council, being an editor of The Clarion.

The following year he taught as principal of a two-room school in the Spirit River School Division, where he was commended for his good work.

This year, Fred decided to come back to University and enrolled in Arts and Science course with the hope that some day he will enrol in medicine. Being musically inclined, he played violin, guitar and piano accordion.

During a brief illness that overtook this great friend of ours, Fred was always cheerful and hopeful. He passed to the great beyond January 20th at the University Hospital. The funeral took place at Smoky Lake, January 23rd, 1952.

Students residing at St. John's and his close friends chartered a bus and, together with the Principal of St. John's went to Smoky Lake to pay their last respects to a friend whose earthly journey had ended.

He shall be missed very dearly by all that knew him.

May he rest in Peace.

CAN YOU IMAGINE: —

— Leonard going to classes with his homework done?
— Rose wearing pig-tails?
— Stewart eating less than four desserts?
— George doing the jitterbug?
— Taras asking Ophelia for a date?
— a pair of jeans on Wasylyk?
— who has the Toni,— Henry or Wally?
— Pistawka doing a three-legged race?
— Swabb with freckles?
— Maurice leaving femmes alone?
— a moustache on Witwicky?
— Barny not being financially embarrassed?
— Bezborodka playing defence?
— the origin of Ratsoy's vocabulary?
— Zeke getting angry?
— Esther in a pair of shorts?
— Mosychuk squeezing into a pair of swimming trunks?
— Alice playing see-saw?
— Gloria saying "please"?
— Footz not arguing at least once a day?
— Zaney doing some homework?
— a dateless week for Danyluk?
— a knot on Mike's neck-tie?
— Orest on a date with Gloria (in his father's car)?
— the size of Roman's feet?
— John without his cookie-duster?
— the cost of operating Bill's Pontiac?
— Eugene's tranquil descent of the stairs?
— the pitch of Helene's piano rambling at 6:00 a.m.?
— Shipowich driving a '52 Camel?
— Andy farming on the Gobi?
— Ralph being caught in the kitchen in only his long-johns?
—Hallowe'en night at St. John's? (pyrohy for supper)

STUDENT WEAKNESSES

Wm. Barabash: Chop Suey a la Carte.
Zany Taras: Padlocks.
Harry Mosychuk: Georgie Dunn and Telephone poles.
Eugene Wasylyk: Rural school and girl named Mary.
Eugene Ratsoy: Western Cowtowns.
Esther Dadensky: "Wings o'er the Navy".
Rose Towpich: Singing Polkas.

Gloria Pylypiw: Pass da Bread.
George Stefanik: Dance me Loose.
Bob Stewart: Come on, Swabb.
Frank Swabb: Stetson's.
Leonard Ponich: Restlessness.
Harry Pistawka: Cossack's dress.
Terry Boyko: Caruso's Overture.
John Sorochan: Cooky duster soup strainer.
Mike Iwanciw: Snow bank blues.
Maurice Seneshen: 1949 Dodge transmission.
Penon Zadvorny: Yeah! Takwo! Takwo!
Peter Witwisky: Blondes.
Bob Bezborodka: Boards of Varsity Rink.
Orest Kotyshyn: Debates.
Barney Chrusch: Guitar and a song.

Про випуск нашого Річника

Щоб видати цей Річник треба багато праці і помочі. Тому вважаємо нашим обовязком зложити прилюдну подяку Дирекції Українського Інституту св. Івана за те, що так інтересується справою цих видань: Др. Орестові Старчукові, за щире клопотання й поміч у виправленню рукописів; Всеч. о. В. Сенишинові за його заохоту до праці і упорядкування матеріялу.

Велику фінансову піддержку дають нам оголошення. Без них нам неможливо було б видавати цього Річника. Тут прилюдно бажаємо просити громадянство піддержати фахівців, професіоналістів і торговців, що оголошуються в цім Річнику та інтересуються нашим інститутом і студентами.

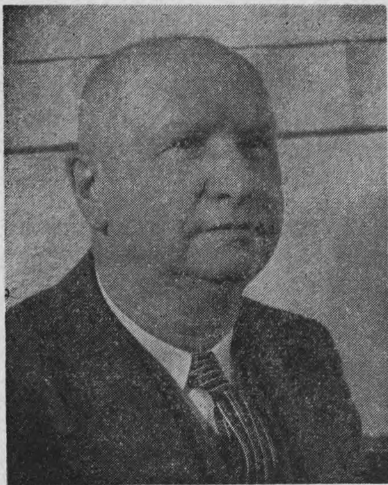
Нижче подані товариства і одиниці, що жертвували на видання цього річника, і ми їм сердечно дякуємо:

Українське Жіноче Товариство з Смокі Лейк	$10.00
П. А. Міськів, Едмонтон, Алберта	5.00
П. І. Лазарович, Едмонтон, Алта	5.00
І. В. Гуцуляк, Ендру, Алта.	5.00
В. Ваґілик, Смокі Лейк, Алта.	2.00
О. Самиця, Торгілд, Алта.	2.00
В. Кульматицький, Торгілд, Алта.	2.00

Сердечна подяка за Вашу піддержку.

Редакція.

Основники нашого Інституту

ДМИТРО С. ФЕРБЕЙ ....

Дмитро С. Фербей, син Степана і Марії, народився 22-го липня, 1889-го року, в селі Княже, повіт Снятин, Галичина (Західна Україна). Проживш:и свої діточі і молодечі літа в рідному оточенню, він, 1909 року виїхав до Канади шукати кращої долі. В перших роках свого переживання тут, працював у копальнях вугілля в Бритійській Колюмбії і при будові вулиць в Келгарі і в Едмонтоні, а 1914-го року став власником Української Книгарні в Едмонтоні.

Перейнятий духом відродження, яке тоді організувалося в рідному селі, він, поселившись в Едмонтоні, відразу почав брати активну участь в тодішніх громадських кружках, властиво співацьких і драматичних, а з ходом часу його книгарня стала живим ядром українського культурного життя не тільки в Едмонтоні, але в цілій західній Канаді.

Дмитро Фербей так як другі, побачив потребу установи, яка подбала б про рідне виховання молоді. Він став одним із перших основників Українськоко Інституту ім. М. Грушевського, як також і його першим головою. Він не тільки був головою, але обїздив майже всі українські околиці в ціллях організаційних, в користь вище згаданого інституту. Його щирість до цієї установи була відзначена повагою, яку членство мало до нього, бо був головою цього інституту впродовж 18 років. Інститут ім. Ґрушевського завдячує йому не тільки своє заснування, але й велику моральну та матеріяльну поміч.

Що він далі інтересується організаційними справами, свідчить те, що тепер він є президентом гуртівні Індепендент Голсейл, головою Українських Піонерів, членом Взаїмної Помочі, активним членом СУС, як також активним членом Української Греко-Православної Церкви.

Дмитро одружився 4. лютого, 1915 року, з Марією Говдою і вже втішаються обоє внуками від замужніх доньок Лесі і Наталки, та від одружених синів Осипа і Бориса. Втішаються також і з того, що їх діти йдуть їхніми слідами у наших народних справах.

ДМИТРО ПРОНЮК

Дмитро Пронюк уродився 25-го серпня 1892 року, в селі Ізидорків, повіт Жидачів, Західна Україна. Деякий час перебував у Німеччині, а до Канади приїхав 1910 року. Коротко працював в Монтреалі й Вінніпегу, а до Едмонтону прибув 1915 року, де осівся і перебував тут аж до своеї смерти.

Тут він одружився з Емілією, з дому Невчас, і заложив власну кравецьку робітню. Це був завжди дім на всякі переговори і наради в громадських справах. Покійний був широко відомий в тутешніх колах нашого активноко громадянства. Був лагідної вдачі, працьовитий, товариський і розсудливий. Бував на всяких зборах, підприємствах працював у товариствах і щедро жертвував на громадські потреби.

Був один із перших при заснованню Українського Інституту Грушевського і один з його перших членів. Багато часу провів клопочучись долею того Інституту. Через довший час був членом його Дирекції. Коли Інститут переживав найприкріші хвилі, тоді Пронюк ним заопікувався. Він не тільки зложив $369.00 жертви, але нераз вкладав великі суми гроший та забезпечував його перед загрозою ліквідації.

Крім цього він інтересувався Українською Греко-Православною Церквою, Взаїмною Поміччю, Українською Школою та всім тим, що творило нашу працю.

Помер 10-го грудня, 1939 року. Він ще багато міг зробити, тому що не бракувало в нього доброї волі, але Господь покликав його до лона праведних. Нехай ця Канадійська земля буде йому легкою а добрі діла його нехай свідчать про його любов до рідного народу.

ГЕОРГІЙ ЛАЗАРУК

Георгій Лазарук родився 19-го жовтня, 1884 року в селі Заваля, повіт Снятин, Галичина. Приїхав до Канади 1901-го року. Тут одружився з дочкою б. п. Тичковського, 14. червня, 1906 року.

З початку свого побуту в Канаді працював як вуглекоп, а далі отворив крамницю в Едмонтоні, де прожив до смерти. Помер 14. червня, 1937-го року. Лишив четверо дітей. Василь, лікарем у Вілінгдон, Розалія замужна за Д-ром Ю. Ґ. Драґаном в Саскатуні, Юлька замужна за Белговз в Форестбург, Алберта, і

Ґеорґій — доктором хіропрактики. Бл. п. Лазарук хоч й мав тільки сільську науку, був людиною розсудною і інтеліґентною. Був першим скарбником Українського Інституту ім. М. Грушевського, і довголітним його директором, та найбільшим приятелем в прикрих часах. Покійний, разом із своєю дружиною дав на членство Інститута $1061.00, боргував йому товарами з своеї крамниці, а вкінці перебрав на себе половину довгу.

Нехай цих пару слів в память цього основника заставить і нас подумати про нашу жертвенність на таку взнеслу ціль, як виховавчі інститути.

ІВАН МЕЛЬНИК І ПАНІ МЕЛЬНИК

Іван Мельник уроджений 1857-го року в селі Косові, Чортківського повіту, в Галичині. Одружився 1879-го року а до Канади приїхав 1898 року і осів на першій українській кольонії, що носить тепер назву Стар, Алберта.

Покійний був один із тих, котрі нетерплять всього того, що шкодить українському народові. Після довших років фармерування, перенісся до Едмонтону на відпочинок.

Анна Мельник, жена Івана, вроджена 1857 року в тім самім селі, разом зі своїм мужом пережила всі ті піонерські злидні. Виховали дванадцятеро дітей, котрі сьогодні занимають видніші позиції і далі провадять ту народню працю, яку їх родичі любили.

Блаженної памяти Іван і Анна Мельники, на першу збірку Інституту жертвували $200. Ця жертва була дійсною основою Інституту. Всіх жертв зложили покійні $419.00.

Анна Мельник померла 29-го грудня, 1929 року а Іван відійшов у вічність 19-го жовтня, 1933 року.

ФЕДОР ВИННИЧУК

Федор Винничук — це один з тих перших піонерів, що посвятили не тільки гроші, але й багато праці, щоб дати нагоду студіюючій молоді побирати науку в канадійських школах.

Федор народився 1877 року в селі Княже, повіт Снятин, Галичина (Західна Україна). До Канади прибув 1900 року. Його родичі прибули скорше, але він був примушений відслужити свою службу при війську і аж тоді поїхав у світ за очі шукати долі.

Свої канадійські гаразди почав на

фармі коло Веґревіл, в околиці Роял Парк. Землеробство йому велося і вже 1903 був добрим господарем. Потреба відповідної школи показалася йому необхідна. І тому 1913 року продав усе своє господарство і переїздить до Едмонтону, щоб тут дати своїм дітям вищу освіту.

Бог поблагословив його 2-ма дочками і 3-ма синами. Іван є секретарем шкільного округу в Торгілд, а син Олекса є механіком. Одна дочка замужна за Борисом Кратом в Гамілтоні, Онтаріо, а наймолодша також працює в Гемілтоні. Син Володимир, який учителював, записався добровольцем до Канадійської Воздушної Фльоти і підчас виконання обовязків положив своє життя на жертвеннику героїв за волю, яку так любить його батько.

При заснованню Українського Інституту ім. М. Грушевського, Федор бере живу участь. Він не тільки вкладає тяжко запрацьовані гроші, (бо в Едмонтоні працював при фізичних роботах), стає його першим директором а заразом і першим заступником голови. Він вложив в скарбницю $162.00. На теперішні часи це можливо небагато, але в часи, коли гроші були дорогі і тяжко було їх запрацювати, це був княжий дар.

На свої старші літа Федор інтересується Товариством Піонерів і є його активним членом. Його дружина відійшла у Вічність 1920 року. На старости літ, цей заслужений, скромний і тихий працівник живе споминами щирої, завзятої і відданої праці в громадськім та церковнім життю.

БУВШІ ПИТОМЦІ НАШОГО ІНСТИТУТУ

ЕМІЛІЯН ЗАСІЙБІДА

Мілько (так усі його звуть) народився в селі Ланівці, повіт Борщів, Західна Україна, 19-го серпня, 1894 року. До Канади приїхав зі своїми родичами, Паньком і Анастасією Засійбіда, 1902-го року. Вони зразу осілися в околиці Веґревіл, Алберта. То були часи коли провінція Алберта ще не існувала. Початкуючу, середню і вищу школу закінчив де тільки була нагода.

Тодішні часи, відносно науки, були прикрі, але завзятість людини, що бажала отримати освіту, була сильна і перемогла всі труднощі. Коли 1918 року розпочав своє існування Український Інститут ім. М. Грушевського, ми бачимо. п. Е. Ч. Засійбіду між першими нашими студентами, що записалися до університету. Через особисті обставини неможливо було йому продовжати свої студії й тоді наш студент вертається до Веґревіл і там розпочинає своє родинне життя, бо 1919 року одружився з Калиною Рурик.

Він бере живу участь в розвою фармерської політичної організа-

ції Ю.Ф.А. Він брав активну участь на різних нарадах та зборах цієї організації.

В 1924 році Мілько обняв посаду, як управитель Провінціального Склепу продажу напитків. На цій позиції він є і тепер, один з перших і найстарших управителів. Не тільки що він виконує обовязки наложені на нього, але бере живу участь в громадськім життю.

Еміль був одним з перших основателів і скарбником Української Ґреко-Православної Церкви в Веґревіл,а за послідних 10 років її секретарем. Також був одним з тих, що активно постаралися набути гарну резиденцію для священика при церкві в Веґревіл.

Громадська праця втягає його до "Чемберс оф Комерс" де він також є ядерним членом. Всяка ділянка громадської роботи, яка є на добро загалу, знаходить в нім велику поміч.

Родинне життя поблагословило його з дружиною, чотирма дітьми. Наймолодша донечка тепер окінчує курс "Домашнього Господарства" в Албертійськім Університеті.

Є надія, що панство Засійбіди будуть довгі літа турбуватися нашою справою, бо то спільна справа всіх. Гідні вихованці наших інститутів все таки повинні робити, значить ставити загальну справу якнайвище.

Ми горді і з приємністю віддаємо цій невсипущій праці якнайбільше признання, бо перебираючись до Едмонтону, він вписується в члени Українського Інституту св. Івана і як гідний питомець складає жертви на його будову.

ГРИГОРІЙ А. КОСТАШ

Григорій Косташ народився в селі Тулова, повіт Снятин, Галичина, Західна Україна) 21 березня, 1899 року. До Канади прибув зо своїми родичами Теодором і Анною весною 1900 року, що осілися в околиці Веґревіл, де матір його ще й досі проживає.

В тих піонерських часах наука в школах провадилася тільки літною порою, отже Григорій ходив до школи "Коломия" від 1907 до 1912 року і закінчив 6-ту клясу. Бачучи заінтересування його в науці, батько постарався, щоб наш надійний школяр мав ліпшу нагоду. 1912 року бачимо його в вищій школі у Веґревил, де 1916 року закінчує 12-ту клясу. Учительовання було для нього улюбленим предметом і 1917 року він окінчує Нормальну (Учительський Семінар) Школу в Кемвроз, одержавши 1-шої кляси цертифікат. Після короткого періоду учителювання,, він вписався до факультету Вільних Наук в Албертійськім Університеті і так 1921 року, одержує ступінь Б. А. Під-

час свого побуту в Едмонтоні, як студент університету був питомцем Українського Інституту ім. М. Грушевського, де брав активну участь в студентськім життю.

Літною порою учителював, а на зимовий семестр вертається до університету. По одержанні свого ступення, Б.А., отримує посаду Директора і Учителя Вищої Школи в Смокі Лейк, де займає цю позицію аж до 1923 року. Заімпонувала йому народня праця в Саскачевані і він переходить на таке саме становище в Гефорд, Саск., як Директор і Учитель Вищої Школи, від 1923 до 1928 року.

Одружився 1925 року з Йосифою Чичкою з Едмонтону, і здається, що віддаль від дому навертає його до посади у Вищій Школі у Вілінґдон, Алберта. Він перебув на цій позиції від 1928 до 1935 року, коли уряд назначив його Інспектором Шкіл. Під час свого побуту в Вілінґдон, поблагословив їх Бог двома дітьми, Теодором і Ювенією, які пішли слідами батька і вже покінчили університетські студії.

Від 1935 до 1939 року п. Косташ перебуває в містечку Атабаска, де його назначено інспектором шкіл. Свій обовязок сповняє совісно і щиро. Багато наших посленців згадують щирим словом його поміч в тих тяжких часах.

Перша його школа манить до себе і 1930 року переноситься на посаду інспектора шкіл до Смокі Лейк. Тут між своїми знайомими і бувшими учнями чується вдома. Його щира праця на полі шкільництва признана не тільки вчителями, але і поселенцями. Коли 1947 року окінчили будову прекрасної нової школи в містечку Смокі Лейк, то за старанням учителів, тростізів і других чинників, уряд з великою приємністю згодився перезвати Вищу Школу Смокі Лейк в честь цього українського піонера учителювання на "Г. А. Косташ Гай Скул". Міністер особисто вручив п. Г. А. Косташові символічний ключ до нової школи.

Щоб дати своїм дітям нагоду покінчити студії в університеті, родина переходить до Едмонтону 1947-го року, а 1951 року по їх окінченні п-ні Косташ повертається до Смокі Лейк, де обоє задумують осістися до пенсіонування пана Косташа.

Незадоволений мати тільки один ступінь, бо заохочує своїх учителів до дальшої праці на полі науки, він дає їм приклад. Від 1947 року, на літніх курсах він добився ступеня Б. Ед., і як не помиляємось працює над матеріялом, щоб одержати Маґістра Педагогії (М. Ед.). Його син покінчив курси в Інженерстві Нафтовім, а дочка Б.Сс, в ділянці математики, як також одержала диплому вчительки музики на піяно (А.Т. С.М.).

На полі громадськім він усе брав живу участь. Був членом Дирекції Українського Інституту ім. М. Грушевського, де також був його питомцем. Коли час і обовязки позволяли, брав активну участь в Зїздах Інституту. Здається, що найбільше посвятив своєї праці між учителями. Від 1932 до 1934 року був членом дирекції учительської організації А.Т.А. а 1934-35 заступником голови вищезгаданої організації. Його зацікавлення в співпраці дому і школи, дала почин таким органі-

заціям в майже кожній околиці його округа. В заслугу своєї праці, його вибрали членом дирекції Албертійської Федерації "Гом енд Скул Асосієшон" як також секретарем організації Інспекторів Албертійських Шкіл.

Треба відмітити, що на останнім Зїзді Українського Інституту св. Івана, п. Г. А. Косташ піддав ряд думок для впровадження навчання української мови у вищих школах в Алберті. Ми очікуємо висліду його намагань і це дасть нам провідну думку і підхід до справи на майбутнє. Треба також відмітити, що його присутність в Комітеті що вистарав навчання української мови в університеті була дуже позитивна.

Бажаємо, щоб наші питомці й надалі мали такі світлі успіхи в своїх вибраних професіях і принесли так багато користи для Канади і слави для Українського Народу.

ЕМІЛІЯ СИРОТЮК (З ДОМУ СКОРЕЙ)

Емілія народилась в Форк Рівер, Манітобі, недалеко Сифтон, де вона перебула перших шість літ свого життя на фармі. В 1912 році батьки Іван і Петрунелія покидають рільництво і занимають працю при залізниці. Тоді також починається перенощення з місця на місце, найголовніша причина, була брак шкіл для дітей. І так мешкали в Роннемід, і Інвермей в Саскачевані, а опісля перенеслися до Алберти. В Алберті Емілія ходила до школи в Едмонтоні, коли родичі мешкали в Сейнт Алберт. 1916 року почала учащати до школи в Веґревіл, до IX-ої кляси, коли родичі мешкали в Лобстік. Тут перебувала в панства Мельників. Здається, це була переломова хвиля життя. Незнаючи говорити по українськи, вона вступила до студентського кружка української молоді що згуртував нашу молодь. Скоро наша нова студентка зацікавилася концертами, бо уміла грати на скрипці, любила співати і брала участь в драматичних виставах. Батьки перенеслися на працю до Веґревіл і це дало їй нагоду покінчити вищу школу у Веґревіл. В наступних роках була головою того ж кружка.

На перший рік університету записалася 1919 року і була першою українською дівчиною уродженою в Канаді на тім університеті. (Перед тим була пані Бачинська, тепер п-і докторова Новак, що мешкає у Вінніпеґу). Того року вона мешкала в Українськім Інституті ім. М. Грушевського, також перша дівчина, що записалася до цього інституту. Щоб піддержати свої фінанси, учителювала один рік і повернула 1921 року покінчити учительський семінар. Тоді вона перебувала також в Інституті, де брала активну участь в студентськім життю, як наприклад: в драматичних виступах, хорі і оркестрі.

Почала свою учительську карієру в Радвей 1922 року. Під час свого семинарського року познайомилася з бувшим мужом М. Сиротюком й 1924 року подружилися. Тоді обоє учителювали в Едванд. Після того вона учителювала по два роки в школах Гювен і Вікторіа, а муж учащав до університету.

Син Василь народився 13-го березня 1930 року. Тоді вона працювала через короткий час у Ванкувері, але учителювання все таки тягнуло її до школи. Повертається до Алберти і через два роки учителює в Спеден, а два роки вчила українську дітвору в Едмонтоні. Під час війни, а це від 1941 до 1946 року, учителювала в містечку Ендру, де брала живу участь в Укр. Жіночім Товаристві.

Від 1946 року до сьогодні є учителькою позаочної школи при Департаменті Просвіти в Едмонтоні. Все цікавилася українською школою і викладала українську мову в кожній школі де учителювала. Вона була і є активною членкою Українського Жіночого Товариства. Була в екзекутивах жіночих товариств в Спеден, Ванкувер, Едмонтон і Ендру. Також бачимо її головою Провінціяльної Екзекутиви С.У.К. на Алберту від 1939 до 1943 року, а від 1947 до сьогодні вона є знова головою цієї Провінціяльної Екзекутиви. Крім жіночих організацій, інтересується своєю Алма-Матер, Українським Інститутом і на останніх річних зборах її вибрано до Дирекції Укр. Інституту св. Івана.

Крім того вона є членкою Української Греко-Православної Церкви в Едмонтоні, де також була її бл. п. мати. Її один брат Дмитро живе в Детройті, а Михайло в Міннеаполіс в Зєдинених Державах. Син Василько служить в армії в Ванкувері, Б.К.

І знову можна замітити, що дорога дійсних питомців починається від активного студентського життя в Інституті й переходить до активного життя в наших організаціях.

ВАСИЛЬ А. ЛЕСИК

Василь А. Лесик, син Семена й Олени, з села Кошелівці, повіт Заліщики, Галичини (Західна Україна) народився 1895 року. Покінчивши народню школу на рідних землях, де брав дуже діяльну участь в громадських установах, залишає своє рідне село і виїзджає до Канади 1912 року.

На початках свого побуту в Алберті, він працював де тільки було можливо: у фармерів, при будові зелізниць і де тільки можливо було заробити чесно грошей. Ціль була, щоб у якнайкоротшому часі приступити до науки. Восени 1914 року, бачимо його студентом у Вегревил, де кінчить IX клясу. А в осени 1917 року записується до вищої школи в Едмонтоні. Тут мав нагоду бути одним із тих, що були питомцями інституту перед формальним зоор-

ганізуванням Укр. Інституту ім. М. Грушевського. Літом учителював у державній школі, а восени він записується на дальшу науку і вже є питомцем в Інституті. Підчас свого побуту в Інституті бере на себе обовязок учителя Української Школи в Едмонтоні і в передмістю Беверлей.

Тяжка праця увінчалася успіхом і 1921 року Василь покінчує учительський семінар і як кваліфікований учитель, працює в таких околицях як Едванд, Стрий, Спеден і Еґремонт. Всюди, де тільки перебував, бачимо наслідки праці наших піонерів учителів, там пишаються народні доми, Українські Православні Церкви і верства свідомих поселенців.

До помочі дібрав собі співробітника в особі своєї дружини Емілії, з дому Сиротюк в 1922 році. Господь поблагословив їх трьома синами. Найстарший Василь, покінчив університет в факультеті фармацевтики і має свою аптеку в Беверлей, а Володимир закінчує 12 клясу. Гриць, наймолодший, тепер ходить до 7-мої кляси.

Після довшої праці, як учитель, Василь осівся в містечку Ендру, де утішається повагою і любовю поселенців. Від 1928 до 1940 року був управителем склепу будівельного матеріялу а до 1936 року був також поштарем.

В 1940 році він заложив своє власне підприємство і є секретарем містечка. Під час другої світової війни був мейором містечка, членом Червоного Хреста, як також президентом "Борд оф Трейд". Він також є президентом Лайнс Клюбу і був його делегатом на конференції 1952.

На нашій рідній ниві був основником Української Православної Церкви в Ендру і довший час її головою. На Народніх Зїздах, які відбуваються що осени в Едмонтоні, можна все сподіватися побачити його в рядах тих, що інересуються справою Самостійників та Українського Інституту св. Івана, якого він є активним членом.

І так від активного питомця до активного членства — це дорога всіх добрих наших громадян.

ПЕТРО А. МІСЬКІВ

Народився в Західній Україні 27-го листопада 1899 р. До Канади приїхав він з батьками 1902 р. трирічною дитиною. Його батьки осіли на фармі біля Мондеру. Тому й ходив до початкової школи в Мондері, а вищу школу скінчив у недалекому від Мондеру містечку Веґревіл, а скінчивши ту школу, зараз пішов учителювати — розуміється за пермітом, тай то вчителював лиш улітку.

1918-ий рік є памятний для Петра Міськового тим, що він вступив на 1-ий рік університету і тоді замешкав в Інституті ім. М. Грушевського в Едмонтоні. У 1922 році він взяв Нормал а скінчивши ту вчительську

школу, дістав І-ої кляси академічний цертифікат. Учителював від 1923 до літа 1926 року в містечку Смокі Лейк, будучи одночасно управителем школи. У 1926 році він дістав свій академічний ступень маґістра вільних наук і вчителював далі.

В 1930 році Петро Міськів вийшов послом до албертійського парляменту з округи Вікторія і заступав ту округу до 1935 року. Однак університетської науки не залишив, бо від 1932 до 1935 р. брав право і скінчив його. Восени того ж року був прийнятий до лави адвокатів. Від початку й дотепер працює в фірмі Донкан, Джонсон, Міськів, Дешень, Бишоп і Блексток.

П. Міськів був першим питомцем Інституту ім. М. Грушевського (тепер св. Івана) в Едмонтоні. Після того був він довгі роки директором інституту, в тім двома наворотами головою дирекції.

Крім того, що він майже безперервно виконував обовязки директора, чи голови дирекції Інституту, він також був 8 років в управі парохії Української Православної Церкви в Едмонтоні — з того останні три роки головою.

Поза ті обовязки він бере також участь в загально канадійських установах: є членом Канадійського Клюбу належачи останніх 5 років до едмонтонської екзекутиви. У Стоваришенні Лави Адвокатів був секретарем-скарбником, заступником президента, а тепер сповняє уряд президента едмонтонської округи.

Підчас війни був заанґажований у Канадійських Позичках Перемоги.

Ми тут лиш коротко начеркнули дещо з тих функцій, які дбайливо сповняє бувший питомець Українського Інституту ім. М. Грушевського (тепер св. Івана) в Едмонтоні.

